

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

"Οι νότες της καρδιάς μου"

Ονους είναι ανώτατη αρχή από ύλη,
που βάζει σε τάξη την αρχή και την ύλη.

ΑΡΚΑΔΙΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

***"Οι νότες
της καρδιάς μου"***

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΑΡΚΑΔΙΑ

Οι άνθρωποι που νομίζουν
ότι ζουν στις σκιές των μεγάλων,
είναι οι ήλιοι και τα φεγγάρια.
Γιατί αν δεν υπήρχαν εκείνοι
οι άνθρωποι, με τι φως θα
φαίνονταν τα είδωλα στα σκοτάδια;

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος

ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Καπλάνια και σταυραετοί,
ξεσηκωμού τυφώνες,
τα σώματά σας τ' άφθαρτα,
θα μείνουν στους αιώνες.

Υπέρμαχοι πολεμιστές,
δρολάπια, καταιγίδες,
το δρόμο 'σείς ανοίξατε,
για 'λεύτερες πατρίδες.

Ακάθεκτοι αγωνιστές,
αφηνιασμένα άτια,
στα πιο ψηλά εφτάσατε,
της δόξας σκαλοπάτια.

Σαΐνια, γύπες, κεραυνοί,
αδάμαστα θηρία,
το αίμα σας εδώσατε,
για την Ελευθερία.

Γενναίοι άνδρες, τολμηροί,
ορμητικοί άέρεις,
ελεύθεροι σταυραετοί,
που 'σκίζουν τους αιθέρες.

Ανδρείοι, ασυγκράτητοι,
με στήθια απ' ατσάλι,
με σιδερένια τα κορμιά,
και στις ψυχές μεγάλοι.

Αλύγιστοι με πύρωμα,
μέσ' της καρδιάς το βάθος,
μες τις ψυχές σας θέριεψε,
της 'Λευτεριάς το πάθος.

Αγέρες ακατάπαυστοι,
σφοδροί και μανιασμένοι,
εσείς βροντοφωνάξατε,
το Γένος δεν ΠΕΘΑΙΝΕΙ.

Λιοντάρια της Πατρίδας μας,
και 'λεύτερα ξεφτέρια,
κλίνω το γόνυ, σας φιλώ,
τα δοξασμένα χέρια.

Κι' ένα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ,
για 'κείνους τους αγώνες,
που για το Γένος κάνατε,
και που θα ζείτε αιώνες...

Η ΧΑΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Η ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ

Σεπτέμβρης προς το τέλος του,
Παρασκευή ημέρα,
που μιά παράξενη σιγή,
πλανάται στον αέρα.

Τίποτα δεν ακούγεται,
επικρατεί γαλήνη,
κανένας δεν περίμενε,
πως κάτι θε να γίνει.

Και ξάφνου ο Δούνιας το θεριό,
της Τσακωνιάς το άστρο,
σπάει την πόρτα τ' Αναπλιού,
και εκπορθεί το Κάστρο.

Γιουρούσι κάναν' στη στιγμή,
τον πανικό εσπείραν,
και γρήγορα στα χέρια τους,
όλες τις πύλες πήραν.

Ντάπιες και Πύργοι βρίσκονται,
στα χέρια των Ελλήνων,
των Τούρκων τώρα, η θανή,
απόμεινε εκείνων.

Τα πλήθη σκόρπισαν παντού,
Αμάν – Αλλάχ φωνάζουν,
και τα κανόνια ομοβροντούν,
την πόλη την τραντάζουν.

Τα παλικάρια χύνονται,
σαν τ' άγρια θηρία,
λυσσομανούν και ψάχνουνε,
για την Ελευθερία.

Που τόσα χρόνια στης σκλαβιάς,
τα σίδερα την έχουν,
μα τώρα πανικόβλητοι,
για να κρυφτούνε τρέχουν.

Η πόλη είναι κόλαση,
κι' οι παρακλήσεις, φρούδες,
των σκοτωμένων οι ψυχές,
χιλιάδες πεταλούδες.

Το αίμα σκέπασε τη γη,
σαν 'πο βροχή και μπόρα,
κι αφού το χώμα χόρτασε,
ρυάκια γίναν' τώρα.

Κυλούσε φρέσκο αχριστό,
 οσμούσε τυραννία,
 κι' οι Έλληνες τη Λευτεριά,
 την ψάχνουν με μανία.

Ο Κεχαγιάμπεης ζητά,
 θε τον Κολοκοτρώνη,
 νοιώθει το τέλος να 'ρχεται,
 θέλει να μείνουν μόνοι.

Σκύβει μπροστά στο Στρατηγό,
 και τότε προσκυνάει,
 και τη συμπόνια του ζητά,
 κι' εκείνος τον ρωτάει.

Θυμάσαι τι σου έγραψα,
 μετά 'πο κείν' τη μάχη,
 του Βαλτετσιού π' ανέβηκα,
 στ' αλόγου σου τη ράχη;

Θυμάμαι μα δεν σ' άκουσα,
 φοβόμουν τον Σουλτάνο,
 μα τώρα αν με λυπηθείς,
 ό,τι μου πεις θα κάνω.

Μου 'γραφες πως αντάμωμα,
 θα γίνει στο παλάτι,
 και βάστηξες το λόγο σου,
 μα κάνε τώρα κάτι.

Προσκυνημένους δεν χτυπώ,
 του απαντά ο Γέρος,
 και συνοδεία τότε πάν',
 σε ασφαλείας μέρος.

Τα παλικάρια πολεμούν,
σταματημό δεν κάνουν,
λιώνουν, τσακίζουν την Τουρκιά,
φωτιά στην πόλη βάνουν.

Την πρώτη μέρα,
τέσσερις χιλιάδες κάτω ρίχνουν,
στον άδικο κατακτητή,
πώς πολεμάνε, δείχνουν.

Τη δεύτερη, περσσότεροι,
είναι οι σκοτωμένοι,
έξι χιλιάδες με επτά,
θα ήταν λαβωμένοι.

Την Τρίτη μέρα το πρωί,
μία φωνή ακούστη,
κι' ο Αρχηγός των νικητών,
από μιά λάμψη ελούστη.

Κάνε νισάφι Θοδωρή,
γρόσια πολλά σου δίνω,
μην αφανίσεις την Τουρκιά,
ποιανού θεός θα μείνω;

Αλλάχ, του λει ο Στρατηγός,
τα γρόσια στα χαρίζω,
τα Ιερά ιδανικά,
με το σπαθί κερδίζω.

Οι Τουρκοφάγοι, μαίνονται,
τους άπιστους κλαδεύουν,
στης δόξας τα ψηλά σκαλιά,
μιά μέρα θα ανέβουν.

Αφιονισμένοι μάχονται,
βρυχώνται σαν λιοντάρια,
στο χώμα τ' άτια δεν πατούν,
μονάχα σε κουφάρια.

Η γη στρωμένη με κορμιά,
και αφρισμένο αίμα,
πέντε χιλιάδες οι νεκροί,
με του ηλίου το γέρμα.

Κάποια στιγμή, τεράστιο,
στον ουρανό εφάνη,
Θεοσταλμένο, φωτεινό,
της Λευτεριάς στεφάνι.

Και δύο που ήταν σταυρωτά,
στο θόλο ουράνια τόξα,
που μαρτυρούσαν πως θα ‘ρθούν,
η Λευτεριά και η Δόξα.

Τόσων ετών τυραγνισμοί,
τόσων χρονών φοβέρες,
οι Τούρκοι τα πληρώσανε,
σε τρεις μονάχα μέρες.

Μέσα σ’ αυτή την έξαρση,
στην τρομερή τη δίνη,
κεφάλι Τούρκου σε κορμί,
πάνω δεν έχει μένει.

Οι Έλληνες θριαμβευτές,
τα λάβαρα υψώνουν,
το δρόμο για τη Λευτεριά,
με δάφνες τώρα στρώνουν.

Η Άλωση της Τρίπολης,
την πίστη χαλυβδώνει,
τρέμ’ η Τουρκιά στο άκουσμα,
ΜΩΡΙΑ – ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ήταν βαθιά μεσάνυχτα,
η ώρα τρεις και κάτι,
που στ' όνειρό μου έβλεπα,
το ΜΕΓΑ Στρατηλάτη.

Του γένους μας το Ίνδαλμα,
του τόπου μας το θρύλο,
τον τρομερό τον Ήρωα,
της Λευτεριάς το φίλο.

Καβάλα σ' ένα άλογο,
καθότανε μπροστά μου,
και για να μάθει ήθελε,
για τούτη τη γενιά μου.

Πες μου, μου λει, ποιητή,
λέγε μου συγγραφέα,
του τόπου που λευτέρωσα,
να μάθω θέλω νέα.

Ελευθερία έχετε;
μην είστε σκλαβωμένοι;
μην είσαστε υποτελείς
και υποδουλωμένοι;

Άκου, του λεω, Στρατηγέ,
Μεγάλε, τιμημένε,
αθάνατε, ημίθεε,
Ήρωα, Δοξασμένε.

Τη χώρα που λευτέρωσες,
εσύ και τόσοι άλλοι,
οι γενεές μετέπειτα,
την έκαναν μεγάλη.

Χαίρομαι που είστε λεύτεροι,
πήρα χαρά μεγάλη,
μ' αν χρειαστεί καμιά φορά,
θ' αγωνιστώ και πάλι.

Λει με βροντερή φωνή
και βλέμμα αετίσιο,
Ελληνικό παράστημα,
λεβέντικο και γνήσιο.

Ανατριχίλα ένιωσα,
σε όλο μου το σώμα,
από αυτά που έλεγε,
του Ήρωα το στόμα.

Συνέρχομαι και τον κοιτώ,
στα μάτια καρφωμένος,
και τον ρωτώ δισταχτικά,
δεν είσαι πεθαμένος;

Μάθε, πως δεν απόθανα
τελειωτικά ετότε,
έρχομαι στην πατρίδα μου,
τη βλέπω πότε – πότε.

Τι λες γενναίε Στρατηγέ
και τι με συμβουλεύεις;
τι θες να κάνω, πες μου το,
περίμενε, μη φεύγεις.

Γράψε, μου λέει ποιητή,
τίμησε του ιππότες,
και αν μπορείς, ξολόθρεψε,
του έθνους τους προδότες.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

Ο ΣΤΑΥΡΑΪΤΟΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Σε μοναστήρι είπανε,
 πως ήταν γεννημένος,
 πολεμιστής, που δίκαια
 δαφνοστεφανωμένος.

Από μικρός στα άρματα,
 τη λευτεριά ζητούσε,
 να διώξει τον κατακτητή,
 με πάθος πολεμούσε.

Πολέμαρχος φανταστικός,
 της Στερεάς ο θρύλος,
 με λύπη σκλάβους έβλεπε,
 κατακτητές, οργίως.

Σ' Αράχοβα και Δίστομο,
 και Δόμβραινα ακόμα,
 του Κιουνταχή διέλυσε,
 το πιο ανδρείο σώμα.

Εκεί μ' ανταρτοπόλεμο,
 τσάκισε τον εχθρό του,
 να ξεφορτώσει τη σκλαβιά,
 από τον τράχηλό του.

Με τα Ιερά τα όπλα του,
 τα χιλιοματωμένα,
 έπος με δάφνες έγραψε,
 και χρόνια δοξασμένα.

Οι νίκες οι περίλαμπρες,
στη Στερεά Ελλάδα,
τη σπίθα που σιγόκαιγε,
την κάναν', φλόγα, δάδα.

Το φλογερό το πάθος του,
τη λευτεριά να φέρει,
θάρρος κι' ανδρεία πότιζε,
τα σκλαβωμένα μέρη.

Κι' εκεί που όλοι πίστευαν,
πως δεν υπάρχει ελπίδα,
ο Καραϊσκάκης έστελνε,
της λευτεριάς αχτίδα.

Με τ' αλαφρό του το κορμί,
και τ' αετίσιο μάτι,
σαν αίλουρος στεκότανε,
καβάλα πάνω στ' άτι.

Και όταν Τούρκο έβλεπε,
για να τον πλησιάζει,
το άλογο εκέντριζε,
ν' αρχίσει να καλπάζει.

Τα στολισμένα γκέμια του,
που 'ταν φλουριά γεμάτα,
κουνούσε, κι' έβγαζαν φωτιές,
τα πέταλα στη στράτα.

Τραβούσε τ' αργυρό σπαθί,
μέσα από τη θήκη,
και τον εχθρό τον έπιανε,
ο τρόμος και η φρίκη.

Σκορπούσανε αριστερά,
και δεξιά του δρόμου,
κι' από του Γιώργη την οργή,
μήνυμα παίρναν' τρόμου.

Κι' αυτός κοντά με τ' άλογο,
σαν σίφουννας καλπάζει,
στον ήλιο λάμπει τ' αργυρό,
και το χρυσό τσαπράζι.

Όταν χαθούν από μπροστά,
και να κρυφτούνε τρέξουν,
άτι και Γιώργης σε πηγή,
το στόμα τους θα βρέξουν.

Αφού απ' την ταχύτητα,
τα χείλη τους κολλήσαν,
και τον εχθρό κι' οι δυό μαζί,
με ήττα τον ποτίσαν'.

Εικοσιδύο τ' Απριλιού,
βαριά αρρωστημένος,
από μια σφαίρα άγνωστου,
έπεσε λαβωμένος.

Την άλλη μέρα πέθανε,
και πάνω του εκλαίγαν,
οι φίλοι του οπλαρχηγοί,
και μοιργιολόγια λέγαν'.

Κολοκοτρώνης στέναζε,
θλιβόταν' σαν παιδάκι,
τον κοίταζε και του 'λεγε,
σήκω Καραϊσκάκη.

Το δένδρο που φυτέψαμε,
 όλοι, να το ποτίσεις,
 και θεριεμένο να το δεις,
 στον ίσκιο να καθίσεις.

Να δεις και στην Ακρόπολη,
 ψηλά να έχουν βάλει,
 της λευτεριάς το λάβαρο,
 και τότε, φεύγεις πάλι.

Κείν' τη στιγμή σειστήκανε,
 τρίξαν' τα κεραμίδια,
 και μια φωνή ακούστηκε,
 του σκοτωμένου ίδια.

Το δένδρο δεν μαραίνεται,
 έχει νερό και πίνει,
 κι' ο τόπος τούτος λεύτερος,
 σε λίγο 'θε να γίνει.

Κοιτάχτηκαν οι Στρατηγοί,
 στα μάτια μ' απορία,
 κι' όλοι βροντοφωνάξανε,
 ΕΛΛΑΣ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Και το σταυρό τους έκαναν,
 φιλήσαν' στο κεφάλι,
 τον πεθαμένο κι' ύστερα,
 το κλάμα αρχίσαν πάλι.

ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ Ο ΤΟΥΡΚΟΦΑΓΟΣ

Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΔΕΡΒΕΝΑΚΙΩΝ

Τον φώναζαν' Νικηταρά,
τον λέγαν' Τουρκοφάγο,
και πιο ανδρείο μαχητή,
της δόξας αδηφάγο.

Τ' όνομα αυτό του έμεινε,
στου Βαλτετσίου τη μάχη,
και στου αλόγου του Ρουμπή,
καβάλησε τη ράχη.

Στα Δερβενάκια θέριζε,
τους Τούρκους σαν το στάρι,
όπως ο σβέλτος θεριστής,
ο ήλιος μην τον πάρει.

Τσάκισε τέσσερα σπαθιά,
σ' αυτή την παραζάλη,
αφού να κάνει πάσχιζε,
τη νίκη πιο μεγάλη.

Μετά τη μάχη ένοιωσε,
μέσα στο χάος, ρίγη,
κι' απ' τα πηγμένα αίματα,
η φούχτα δεν ανοίγει.

Όταν τη σπάθα έπιανε,
στα στιβαρά του χέρια,
μπουλούκια τρέχαν' να κρυφτούν,
τα Τούρκικα ασκέρια.

Μα όταν επολέμαγε,
 με κείν' το καριοφίλι,
 μπαρούτι δεν προλάβαιναν',
 να βγάζουνε οι μύλοι.

Με τ' άλογό του κάλπαζε,
 σαν φοβερός τυφώνας,
 δεν τον κρατούσαν' αστραπές,
 ούτε κακός χειμώνας.

Στις μάχες όλες έβγαινε,
 μπροστά σαν το λιοντάρι,
 Τούρκος ποτέ δεν μπόρεσε,
 τη νίκη να του πάρει.

Μονάχα πίσω έτρεχε,
 κρατώντας το κεφάλι,
 μην ο Νικήτας το σπαθί,
 στον τράχηλο του βάλει.

Τ' αϊτού είχε το πέταγμα,
 του γέρακα το μάτι,
 και στα γιουρούσια θύμιζε,
 αφηνιασμένο άτι.

Στη γη κουφάρια σώριαζε,
 κοκκίνιζε το χώμα,
 του τίγρη είχε την ψυχή,
 του πάνθηρα το σώμα.

Και όταν εκινδύνευε,
 να χάσει τη ζωή του,
 φωτιές και φλόγες έβγαζε,
 το τρομερό σπαθί του.

Στο τρέξιμο εθύμιζε,
ελάφι και ζαρκάδι,
και τα κουφάρια του εχθρού,
στομώνανε τον Άδη.

Ξορμούσε σαν τον άνεμο,
τον άγριο τυφώνα,
γι' αυτό και 'στέφθη Ήρωας,
στου Γένους τον Αγώνα.

Φόβο και τρόμο ένοιωθαν,
Τουρκιά και Αρβανίτες,
αυτός τις νίκες έπαιρνε,
κι' αυτοί μονάχα ήττες.

Στα Βέρβена και Δολιανά
και σήμερα ακόμα,
έχουνε πει πως είδανε,
του Ήρωα το σώμα.

Καβάλα πάνω στ' άλογο,
σαν αστραπή να τρέχει,
και λάβαρο Ελληνικό,
στα χέρια του να έχει.

Νικήτα του εφώναζε,
ο Γέρος κάποια μέρα,
μήπως θωρείς να έρχονται,
ασκέρια από πέρα;

Βλέπω φουσάτα Τούρκικα,
για να μας πλησιάζουν,
βλέπω και καβαλάρηδες,
με τ' άτια να καλπάζουν.

Αρπάζει τ' αργυρό σπαθί,
σαλτάρει στη φοράδα,
σαν κεραυνός ξεχύνεται,
κόβει κεφάλια αράδα.

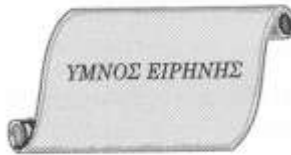
Μα τ' ασημένιο του σπαθί,
που πυροκοκκινίζει,
από τη χρήση την πολλή,
κάποια στιγμή λυγίζει.

Προστάζει τότε τ' άλογο,
τα πόδια να λυγίσει,
κι' αρπάζει Τούρκου το σπαθί,
που είχε ξεψυχήσει.

Μα όταν εσηκώθηκε,
επάνω το φαρί του,
του Τουρκοφάγου έδειχναν,
την πλάτη οι εχθροί του.

Σύννεφο σκόνης σήκωσαν,
γευτήκανε την ήττα,
χαθήκαν πανικόβλητοι,
μακριά απ' το Νικήτα.

Μες στο φάσμα σου υπάρχει, η Ελπίδα των λαών,
 βασική ουσία είσαι, όλων των Ιδεωδών.

Μια σταγόνα αίμα είσαι, που αν πέσεις στο νερό,
 όλες τις πληγές γιατρεύεις, που νοσούν από καιρό.

Είσαι νάμα είς' αχτίδα, ήλιου και ψιλή βροχή,
 που τη γη ποτίζεις κι όλους, τους κοιτάς με προσοχή.

Τη ζωή διαιώνιζεις και τη φύση συντηρείς,
 βρίσκεις πάντοτε τις λύσεις και τους νόμους τους τηρείς.

Όλα τα καλά του κόσμου, βάζεις μέσα στο μυαλό,
 ναυαγούς πελάγων σώζεις και τους βγάζεις στο γιαλό.

Απ' τα ύψη των αστέρων, βλέπεις πάντοτε στη γη,
 προσπαθείς να μην ανοίξει, κανενός καμιά πληγή.

Σε χτυπούν με χίλιους τρόπους, προσπαθούν για να χαθείς,
 κι' αν σε κάνουν κι' αποθάνεις, Συ, ξανά θ' αναστηθείς.

Μες στο πέρασμα των χρόνων, των κακών και των καλών,
 είσαι της ζωής μητέρα και προστάτης των λαών.

Έχεις μέσα σου το πνεύμα, το μεγάλο, το ιερό,
 από σένα περιμένουν, μες στην έρημο νερό.

Τ' οξυγόνο δίνεις σ' όλους, είσαι δύναμη κρυφή,
απ' το χάος φέρνεις κόσμους και τους πας στην κορυφή.

Έχεις χάρες που σε κάνουν, ν' αγαπιέσαι, ν' αγαπάς,
σε ζητούνε στων πολέμων, μες στα μέτωπα να πας.

Θέλεις πάντα τους ανθρώπους, με αγάπη να κερνάς,
γι' αυτό είσαι μες στο νου τους και εκεί στριφογυρνάς.

Πάντα στέλνεις την Ελπίδα, στους αμάχους πληθυσμούς,
τους μαχόμενους προστάζεις, να μην κάνουν σκοτωμούς.

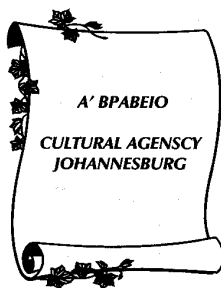
Η μητέρα είσαι όλων, των ανθρώπων μες στη γη,
κουρασμένων, διψασμένων, είσαι δροσερή πηγή.

Σ' όλους στέκεσαι κοντά τους, με λατρεία περισσή,
όλους κάνεις ν' αγαπιούνται και κανείς να μη μισεί.

Είσαι φώτιση μεγάλη, είσαι των λαών νονά,
του ανθρώπου δεν αφήνεις, την ψυχή για να πονά.

Μα και τι εσύ δεν είσαι, τι ακόμη να σου πω,
έχεις γεννηθεί ΑΓΙΑ, έχεις Ιερό σκοπό.

Εάν, πάθεις όμως κάτι, τι στη γη πάνω θα μείνει,
χάος, κόλαση και σκότος, γι' αυτό... Πρόσεχε ΕΙΡΗΝΗ.

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Παιδί μικρό σαν ήμουνα και στο σχολειό βρισκόμουν,
αεροπόρος να γενώ, μια μέρα εσκεπτόμουν'.

Πιλότος του Ελληνικού Στρατού, απ' τους καλούς να γίνω,
κι' από τ' αεροπλάνο μου, πίσω καπνούς ν' αφήνω.

Να χάνομαι στα σύννεφα, να σχίζω τους αιθέρες,
να γίνομαι σταυραϊτός, να νοιώθω δόξας μέρες.

Φιγούρες επικίνδυνες, να κάνω ακροβασίες,
κι' αν η πατρίδα το καλεί, κι' αιματηρές θυσίες.

Να φεύγω κατακόρυφα, στους ουρανούς επάνω,
και μια στιγμή απότομα, ανατροπή να κάνω.

Αναποδογυρίσματα και κάθετη πορεία,
και πλησιάζοντας τη γη, να πιάνω την ευθεία.

Φεύγοντας με κατεύθυνση, τάχα σε όρος πάνω,
κι' όταν κοντά του βρίσκομαι, αναστροφή να κάνω.

Της Παναγιάς ανήμερα, που χαίρει το χωριό,
ξυστά το σκάφος να περνώ, απ' το καμπαναριό.

Να χαιρετώ ευλαβικά, φίλους και χωριανούς,
και ύστερα να χάνομαι, ψηλά στους ουρανούς.

Να πλησιάζω, να μιλώ, στο φωτιστή τον ήλιο,
και την Ελλάδα να τιμώ, σε όλη την υφήλιο.

Σκεπτόμουν τη μητέρα μου, ελιές για να μαζεύει,
και τον πατέρα δίπλα της, με σκάλα να κλαδεύει.

Κι' εγώ απ' τον Ταΰγετο, εμφάνιση να κάνω,
κι' από πάνω να περνώ, με το αεροπλάνο.

Να κάνω κύκλους ρίχνοντας, τροφές, γλυκά να φάνε,
να βγάζουν τα μαντήλια τους και να με χαιρετάνε.

Προς το Γιωργίτσι να τραβώ, να κάνω πως καρφώνω,
το σκάφος πάνω στο βουνό, να τους αναστατώνω.

Και ο πατέρας να κοιτά, να χαίρετ' η ψυχή του,
και να φωνάζει, ν' ακουστεί, στο σκάφος η φωνή του.

Πιλότε κάνε νούμερα, στου Παρδαλιού τον κάμπο,
να σ' αγναντεύω γιόκα μου, κι' από χαρά να λάμπω.

Και η μάνα απ' το φόβο της, να κάνει το σταυρό της,
κερί να τάζει στο Θεό, να 'χει καλά το γιο της.

Σαν αστραπή στης Καστανιάς, τον κάμπο, για Μαγούλα,
γράμμα να ρίξω ερωτικό, σε μια Σπαρτιατοπούλα.

Να βλέπω πώς στα χέρια της, το γράμμα μου κρατάει,
πόσο για μένα χαίρεται και πώς με χαιρετάει.

Κι' αν καταλάβω ότι θε, για να ξαναπεράσω,
θα κάνω γύρο κι' από 'κεί, στη βάση μου θα φτάσω.

*Χαρισμένο με πολλή αγάπη στο δάσκαλό μου Χριστόφορο Χαρίτο, που
καθώς θυμάμαι, εκείνη την ώρα που φανταζόμουν τα κατορθώματά
του «ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ», κατάλαβε πως κάτι άλλο είχα στο νου μου και
με ρώτησε: «Τι είπα Στρατηγόπουλε, για λέγε μου;».
Ευτυχώς που είχα ακούσει τι έλεγε, αλλιώς...*

ΠΕΡΗΦΑΝΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

Κεφάλια με λευκά μαλλιά, σαν των βουνών τα χιόνια,
πρώτο σημάδι, π' άφησαν στο πέραςμα τα χρόνια.

Μπροστά γερμένα τα κορμιά, απ' των καιρών τα βάρη,
κι από τις γνώσεις του μυαλού, που 'ν' φωτισμένοι φάροι.

Τα γερασμένα πρόσωπα, τα ροζιασμένα χέρια,
των κόπων είναι ένσημα, χιλιάδες σαν τ' αστέρια.

Με το γλυκό το βλέμμα σας, με τη βαθιά σας σκέψη,
ο νους σας πάει στο παρελθόν, στιγμές παλιές να δρέψει.

Ταινίες σαν του σινεμά, περνά η ζωή μπροστά σας,
αναπολείτε φτάνοντας, στα χρόνια τα δικά σας.

Το βήμα σας να είν' αργό, μη γρηγορείτε τώρα,
μη βιάζεστε να φύγετε, δεν ήλθε ακόμα η ώρα.

Θέλουμε κι άλλες συμβουλές και τη δική σας κρίση,
μόνον η πείρα της ζωής, προβλήματα θα λύσει.

Κάθε ρυτίδα, μάθηση, κάθε πτυχή και γνώση,
κάθε δική σας συμβουλή, ορθοφροσύνη τόση.

Πρώην λεβέντες, καλλονές, αηδόνια και ξεφτέρια,
κλίνω το γόνυ, σας φιλώ, τα τιμημένα χέρια.

Καθίστε τώρα ξέγνοιαστοι, το κάνετε το χρέος,
Σεβάσμιοι σαν σας κοιτώ, νοιώθω βαθύ το δέος.

ΑΝΑΠΟΛΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Βγήκα ψηλά στον ΑγιοΛιά, τη φύση ν' αγναντέψω,
το νου να στείλω στα παλιά, λίγη χαρά να δρέψω.

Προς το Βαθύρεμα κοιτώ, βλέπω κοπάδια γίδια,
τροκάνια και βελάσματα, σαν ψαλμωδίες ίδια.

Τα πρόβατα του μπάρμπα-Λιά, του Λάγκα που βοσκούσαν,
τους σμίχτες έφερα στον νου, που το καδί χτυπούσαν.

Είδα και τους σταυραετούς, που 'σκιζαν τους αιθέρες,
στη φαντασία μ' ήλθανε 'κείν' των καιρών οι μέρες.

Φλογέρες άκουσα πολλές, γλυκόλαλα τραγούδια,
είδα κοπέλες λυγερές, με μακριά πλεξούδια.

Δρεπάνια άκουσα πολλά, το στάρι να θερίζουν,
είδα και καβαλάρηδες, στα σπίτια να γυρίζουν.

Αγνάντεψα τ' αθέριστα, να κυματίζουν στάρια,
στοίβες να περιμένουνε, η βρόμη, τα κριθάρια.

Κοιτάζοντας στη ρεματιά, που στο Μπλαντόϊ φτάνει,
βρυσούλες είδα δροσερές, και των Χροναίων στάνη.

Τον Κωνσταντίνο άκουσα, Θανάση να φωνάζει,
στων μουλαριών του τον ντορβά, κριθάρι για να βάζει.

Τον μπάρμπα-Χρήστο έφερα, στον νου τον Καλημέρη,
που έστελνε γλυκές φωνές, σ' όλα τα γύρω μέρη.

Κοίταξα και στον Κούτουπα, είδα τους Κοπιταίους,
Γιώργο, Αλέκο, Παναγή, λεβέντες και ωραίους.

Κοιτώ στα Τριαντάφυλλα, που 'βοσκαν χίλια γίδια,
είδα τα Σουχλερόπαιδα, που 'ταν στην κόψη ίδια.

Είδα και τον παππούλη μου, το Χρήστο το λεβέντη,
και τη γιαγιά μου άκουσα, να τον φωνάζει αφέντη.

Στου Κακαρίνου κοίταξα, είδα και τον Ανδρέα,
το Σκούφη και τον μπαρμπα-Λιά, με μια καλή παρέα.

Που χόρευαν και γλένταγαν, με λεβεντιά και χάρη,
ήταν βραδιά καλοκαιριού, μ' ολόγιομο φεγγάρι.

Καθώς κοιτούσα μ' απλανές, το βλέμμα, κάποια ώρα,
τον Αγιο-Λιά κατάλαβα, να έχω δίπλα τώρα.

Τι σκέπτεσαι και τι κοιτάς; πού στέλνεις το μυαλό σου;
τώρα δεν είν' όπως παλιά, φίλε μου το χωριό σου.

Μου είπε με γλυκιά φωνή και μου 'πιασε το χέρι,
'κείνα που βλέπεις τα παιδιά, γινήκαν' τώρα γέροι.

Και τα χωράφια, κλείσανε, ρουμάνια έχουν γίνει,
κι' απ' τους λεβέντες τους παλιούς, το πέρασμα έχει
μείνει.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Της μάνας μου τα χέρια, άγρια,
μα εγώ τα 'νιωθα τόσο τρυφερά!
Τα 'νιωθα στο κορμί μου,
όταν το κρυολόγημα, μου 'χε τσακίσει τα φτερά.

Άγρια απ' τις δουλειές,
ξινάρι, τσάπα και δρεπάνι,
μα το κορμί μου ένιωθε,
σαν ένα χέρι παιδικό, να 'ρχεται να το πιάνει.

Ψηνόμουν απ' τον πυρετό, και η μάνα μου,
μου πέρναγε με οινόπνευμα και ρίγανη τις πλάτες.
Σαν έπεφτε η θερμή, μ' άφηνε λίγο μοναχό
και πήγαινε, για κολοκύθια, μελιτζάνες και πατάτες.

Γυρνούσε, με φορτωμένα τ' αγαθά,
- πάνω από εκατό κιλά –
στον κακομοίρη τον ψαρή,
κι όταν πλησίαζε στο σπίτι, άρχιζε να μου μιλά.

Με ρωτούσε πώς πηγαίνω,
κι όταν έλεγα «εντάξει»,
στην αυλή τακτοποιούσε τ' αγαθά
και τα έβαζε με τάξη.

Της μάνας μου τα χέρια,
ήταν αγριεμένα από τις αγροτικές δουλειές.
Όργωμα, σκάψιμο, θέρο,
κλάδο και κάψιμο κλαδιών απ' τις ελιές.

Ακούραστα όμως, ποτέ δεν έλεγε όχι,
 ούτε και στα μεροκάματα τα ξένα.
 Χέρια μαθημένα στις δουλειές από μικρά,
 χέρια για μένα τιμημένα.

Για πλύσιμο, μπάλωμα, σίδερο,
 ακόμα και για τα μπετά είναι φτιαγμένα.
 Ακούραστα και δυνατά,
 πολλές φορές σκασμένα,
 μα τα 'χει ο Θεός ευλογημένα.

Ό,τι πιάνουν, γίνεται πλούτος,
 μα δεν τ' αφήνει σε ησυχία όλη μέρα,
 κι όλοι της λέν'
 πως είναι άξια πολύ και χρυσοχέρα.

Καλά λένε, έτσι είναι, στάχτη πιάνει
 και γίνεται χρυσάφι.
 Κι ο πατέρας, της φωνάζει, στάσου πια,
 ξεκουράσου, κάνε και λίγο νισάφι.

Τα χέρια της μάνας, τ' άγρια
 απ' τις δουλειές τα ροζιασμένα,
 ΧΑΙΡΟΥΝ μεγάλου Σεβασμού,
 γιατί είναι, τόσα χρόνια δουλεμένα,
 και είναι κουρασμένα.

(Στη Μητέρα μου με σεβασμό και αγάπη)

ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΣΚΑΜΠΑΣ

Το ίνδαλμα

Ελάφι στη σβελτάδα του, τίγρης στην αντοχή του,
αγνός και γλυκομίλητος, παιδάκι στην ψυχή του.

Στα γήπεδα σαν έμπαινε, τον τρέμαν' τα δοκάρια,
με κεραυνούς τα τράνταζε και με τα δυό ποδάρια.

Τους μαθητές του χάιδευε, με το γλυκό του χέρι,
καθημερινώς επάσχιζε, γαλήνη να τους φέρει.

Το μαντολίνο έπαιζε, έψελνε, τραγουδούσε,
ήταν χρηστός και άκακος, τον κόσμο αγαπούσε.

Όλοι τον συμπαθούσανε, τον λέγαν' Μιχαλάκη,
έκανε κόρες, κι έναν γιό, που τον φωνάζουν Τάκη.

Κρατούσε την παράδοση, εκείνων των δασκάλων,
ο τελευταίος της γενιάς, πρέπει να ήταν μάλλον.

Στο σώμα ήτανε μικρός, μα στην ψυχή μεγάλος,
τόσο σπουδαίος και καλός, ίσως δε βρέθη άλλος.

Πέρασαν' όμως οι καιροί, γέρασε το κορμί του,
επέθανε σωματικά, μα όχι η ψυχή του.

Πάνω ψηλά στους ουρανούς, βρίσκεται και κοιτάζει,
βλέπει βουνά και θάλασσες, τη μέρα που χαράζει.

Βλέπει και τα μικρά παιδιά, που μπαίνουν στα σχολεία,
τους πλάθει διηγήματα, τους γράφει και βιβλία.

Βλέπει τα τρία του παιδιά, τον Κώστα το Λαλιώτη,
που πάντα φέρνει στο μυαλό, το δάσκαλο ιππότη.

Δάσκαλε λεβεντάνθρωπε, πέθανες μα υπάρχουν,
στων μαθητών σου τις καρδιές, και εκεί μέσα άρχεις.

Γιατί εισχώρησες βαθιά και έμεινες για χρόνια,
με τις καλές τις πράξεις σου, που θα θυμούνται αιώνια.

Ο ΓΕΡΟΓΑΤΟΣ

Έξω, αστράφτει και βροντά, βοριάς, βροχή, χαλάζι
κι ο γερογάτος στη γωνιά, βαριο-αναστενάζει.

Αναπολεί το παρελθόν, τα τιμημένα χρόνια,
που δεν εκιότευε μπροστά, σε πάγους και σε χιόνια.

Περνάν' μπροστά του οι σκηνές, εκείνες οι ωραίες,
που γάτες είχε συντροφιά, μεσόκοπες και νέες.

Φέρνει ξανά μες το μυαλό, σαν ήταν τότε νέος,
της γειτονιάς του αρχηγός, ακούραστος κι ωραίος.

Στη θύμησή του έρχονται, σταχτιές, λευκές και μαύρες
και άλλες που του φλόγιζαν, του έρωτα τις αύρες.

Κάποια στιγμή στη σκέψη του, έφερε μια σιαμαία,
γλυκόματη, ερωτική, τσαχπίνια και ωραία.

Είχε για 'κείνη ανεβεί, στο πιο ψηλό μπαλκόνι,
για να της κάνει συντροφιά, τηνε λυπόταν μόνη.

Προσπάθησε να θυμηθεί και να απαριθμήσει,
πόσες και ποιες στη ζήση του, ακόμα είχε γνωρίσει.

Δεν έχουν, λει, τελειωμό, το μέτρημα θα χάσω
και θ' αδικήσω αν καμιά, από αυτές ξεχάσω.

Ξάπλωσε πάνω στη γωνιά κι ένιωσε χορτασμένος,
για το γεμάτο παρελθόν, πολύ ευτυχισμένος.

Είχε σιγάσει κι ο καιρός, βγήκαν ουράνια τόξα
κι ο γάτος έχει πια στεφτεί, του έρωτα τη δόξα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ψηλός, με ίσιο το κορμί, σαν κυπαρίσσι μοιάζει,
περπατησιά λεβέντικη, στα μάτια σε κοιτάζει.

Άσπρα μαλλιά στην κεφαλή, π' ασπρίσαν' από χρόνια,
που σε θυμίζουν σαν τα δεις, των Άλπεων τα χιόνια.

Ο λόγος του συμβόλαιο, σαν στάνταρ τούτο το 'χει,
το ΝΑΙ αυτός, αν θα σου πει, ποτέ δε βγαίνει όχι.

Μέσα στα βάθη της ψυχής, έχει την καλοσύνη,
και τη μπουκιά απ' το στόμα του, αν χρειαστεί σου δίνει.

Όλον τον κόσμο σέβεται, κι όλους τους εκτιμάει,
κι αν κάποιους του 'κανε κακό κι αυτόν τον συγχωράει.

Το Πάσχα πίσω στο χωριό, έρχετ' απ' τις ελιές τους,
δουλεύει τα χωράφια του, μα και τις καστανιές του.

Φυτεύει τα μπουστάνια του, σκαλίζει και ποτίζει,
και μεσημέρι σαν θα 'ρθεί, στο σπίτι του γυρίζει.

Τ' απόγευμα στην αγορά, μια βόλτα πάντα πάει,
κι από μακριά αν κάποιον δει, αμέσως χαιρετάει.

Οι συγγενείς του έρχονται, πάντα για να τον δούνε,
απ' Αυστραλία, Καναδά, κι όλοι τον αγαπούνε.

Χαίρεται όταν θα τους δει, για όλους θα ρωτήσει,
και που τον επισκέφτηκαν, θα τους ευχαριστήσει.

Τις Κυριακές στην εκκλησιά, πηγαίνει, προσκυνάει,
με φίλους σαν θα πιεί καφέ, στο σπίτι του γυρνάει.

Τ' απόγευμα τις Κυριακές, φοράει το ψαθάκι,
και κάθεται σαν τον Πασά, πάνω στο γαϊδουράκι.

Το κατευθύνει προς τα κει, στου Κόκα το βουνάκι,
πάει να δει τις καστανιές, για να χαρεί λιγάκι.

Μα σαν περάσει ο καιρός, καλά φθινοπωρήσει,
στα χειμαδιά για τις ελιές, πίσω 'θε να γυρίσει.

Δεν θέλει να τον πιάσουνε, οι πάγοι και τα χιόνια,
το πρόγραμμά του είν' αυτό, εδώ και τόσα χρόνια.

Όταν στο σπίτι του θα μπει, εκεί στον Κουρεμένο,
στο καντηλάκι θα σταθεί, που είναι κρεμασμένο.

Θα ρίξει λάδι καθαρό, κι αμέσως θα τ' ανάψει,
θα δεηθεί στην Παναγιά, να τον βοηθά, μην πάψει.

Καλά ο Χειμώνας για να βγει, μη χάσει τη σοδιά του,
όλος ο κόσμος να 'ν' καλά, κι αυτός και τα παιδιά του.

Ύστερα, έξω 'θε να βγει, τον κάμπο ν' αγναντέψει,
και τα λευκά του τα μαλλιά, για λίγο να χαϊδέψει.

Κι όποιος κοιτάζει προς τα εκεί, τώρα απ' το Παρδάλι,
θα ξεχωρίζει στο βουνό, το άσπρο του κεφάλι.

(Στον πατέρα μου με σεβασμό και αγάπη)

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Το ύψος είναι κάπου εκεί, στο ένα και ογδόντα,
πιο πάνω λίγο, απ' του Κωστή, πιο κάτω απ' του Φόντα.

Μέτωπο λείο, που θα δεις, τις δυό του τις ρυτίδες,
μικρός σαν ήταν έβλεπες, που είχε και φακίδες.

Μουστάκι με περισσότερες, τρίχες άσπρες να έχει,
το σέβεται σαν σύμβολο, και πάντα το προσέχει.

Τα πράσινα τα μάτια του, ακόμη και τα φρύδια,
αν δεις και του πατέρα του, αντίγραφο και ίδια.

Το βλέμμα του καμιά φορά, σου κόβει την ανάσα,
αν του 'παν ψέματα πως λες, ή αν σ' έπιασε στα πράσα.

Μαλλιά πεντέξι από δω και δέκα απ' την άλλη,
δεν φτάνουν να σκεπάσουνε το φαλακρό κεφάλι.

Προς το παρόν όμως αυτό, στο μέλλον θα αλλάξει,
αφού το έβαλε σκοπό, το φάρμακο να φτιάξει.

ΙΣΩΣ

Η φαντασία του μυαλού, στην Κύπρο ταξιδεύει
κι' απ' του Τροόδου την κορφή, τριγύρω αγναντεύει.

Τις πόλεις βλέπω, τα χωριά, ποτάμια, πεδιάδες
και των χαμένων των παιδιών, στα μαύρα τις μανάδες.

Βλέπω γερόντων πρόσωπα, με θλίψη να κοιτάζουν,
κόκκινα μάτια βαθουλά, δάκρυ πικρό να στάζουν.

Θωρώ καπνούς να βγαίνουνε, από λευκά σπιτάκια,
φωτογραφίες να κρατούν, στα χέρια τους παιδάκια.

Να τις κοιτάζουν και να λέν', πού να 'σαι βρε πατέρα,
να ζεις και να μας σκέπτεσαι, θα έρθεις κάποια μέρα;

Γυναίκες έρχονται στο νου, χλωμές, χαροκαμένες,
πάνω σε τάφους το κερί, ν' ανάβουνε σκυμμένες.

Την πίκρα να 'χουν σύντροφο, και άνδρα και προστάτη,
παρακαλώντας το Θεό, γι' αυτές να κάνει κάτι.

Σ' ενός μικρού το όνειρο, ο νους μου πάει και μπαίνει,
καθώς κοιμάται το παιδί, και τι θωρεί μαθαίνει.

Βλέπει στον ύπνο το παιδί, σ' ένα κατάρτι πλοίου,
σημαία μ' ένα πρόσωπο, που μοιάζει με Αγίου.

Και που στα χέρια του κρατά, την Κύπρο στολισμένη,
νύφη, και με χαμόγελο, κάτι να περιμένει.

Κοιτώ στα κατεχόμενα, κραδαίνεται' η καρδιά μου,
σμίγω τα δόντια δυνατά, και σφίγγω τη γροθιά μου.

Είδαν τα μάτια του μυαλού, σπίτι ερειπωμένο,
και ένα σώμα κοριτσιού, να είναι διπλωμένο.

Πάνω στα δυό του γόνατα, σε μια γωνιά μονάχο,
πώς θα 'θελα στην αγκαλιά, τούτο το πλάσμα να 'χω.

Αυτό στη φαντασία μου, που ήρθε κάποια ώρα,
ρίγη μου γδέρνουν το κορμί, καθώς το γράφω τώρα.

Στης Αμμοχώστου τη μεριά, στης θάλασσας το βάθος,
Θεέ μου τρέμω, μη τυχόν και έχω κάνει λάθος.

Δύο λεβέντες αψηλοί, πανέμορφοι Αρκάδες,
μ' ένα καΐκι να 'ρχονται, και πίσω τους ψαράδες.

Δεκάδες να ακολουθούν, μα όχι κολυμπώντας,
σαν στη στεριά να βρίσκονται, σε τάξη περπατώντας.

Να φέρνουνε το μήνυμα, πως το νησί θα γίνει,
για πάντα ανεξάρτητο, και λεύτερο θα μέινει.

Πάγωσα τότε το μυαλό, σ' αυτήν εδώ τη σκέψη,
γιατί με πρόσταξ' η ψυχή, τούτη χαρά να δρέψει.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Στων ανθρώπων το πνεύμα,
χρώμα δίνει η γνώση,
σε Λευκούς και σε Μαύρους,
είναι ίδια η δόση.

Με το πνεύμα θ' αλλάξει
και το χρώμα στο δέρμα,
κι ένας Μαύρος θα φτάσει
και στων άστρων το τέρμα.

Ο πλανήτης ετούτος,
είναι όλων πατρίδα,
και οι φυλές των ανθρώπων,
όλες θέλουν φροντίδα.

Όλοι τώρα για όλους,
σε μια γη μοιρασμένη,
κι όλοι να χουν πατρίδα,
που την έχουν χαμένη.

Για να πάψει ο φόβος
των λαών μεταξύ τους,
τη φιλία θα φέρνουν,
όπου πάνε μαζί τους.

Ας τελειώσουν τα μίσση,
έχουμε άλλους καιρούς,
στη ζωή μας προέχει,
των ανθρώπων ο νους.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Στου μέλλοντος το χρονικό, έριδες, φασαρίες,
σύγχυση, μίσος, ταραχή, οργή, φιλονικίες.

Ακούω καθημερινά, μα πιο πολύ τα βράδια,
βλέπω ημέρες άσχημες, φαντάζομαι σκοτάδια.

Λεπίδες ν' ακονίζονται, μαχαίρια μα και ξίφη,
όπλα θωρώ διάφορα, και μανιασμένα στίφη.

Προβλέπω μία εποχή, γεμάτη αντιθέσεις,
απειθαρχίες των λαών, σφαγές και εξεγέρσεις.

Και όλα αυτά θα γίνουνε, αν δε βρεθεί μία λύση,
για μία ισοκατανομή, σ' Ανατολή και Δύση.

Η άδικη κατανομή, των αγαθών θα φέρει,
μεγάλη αναστάτωση, σ' όλης της γης τα μέρη.

Οι άνθρωποι σαν κίνδυνο, θα έχουν τους ανθρώπους,
με θύματα αυτούς που ζουν, με πλουτοφόρους τρόπους.

Και που δεν εκαταλάβαν, τι κίνδυνοι υπάρχουν,
όταν με τρόπους άνομους, πλουτίζουνε και άρχουν.

Ουρανοξύστες, μέγαρα, μεγάλες καταθέσεις,
τους πεινασμένους τους ωθούν, σ' άγριες διαθέσεις.

Αν γίνει το ξεκίνημα, για 'κείνο που προβλέπω,
και που, για μία ισότητα, αδημονώ και ρέπω.

Ε, τότε άντε να βρεθεί, κάποιος να βάλει τάξη,
κι απ' τη μεγάλη τη σφαγή, τον κόσμο ν' απαλλάξει.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ

Της Αρκαδίας το λευκό, τ' όμορφο περιστέρι,
ειρήνη ήθελε στη γη, επάνω για να φέρει.

Μα τα πανάλαφρα φτερά, του τα 'κοψαν στο δρόμο,
και της ειρήνης στέρησαν, τον άξιο ταχυδρόμο.

Εικοσιδύο του Μαγιού, δέκα μισή το βράδυ,
επάνω του ορμήσανε, για να βρεθεί στον Άδη.

Ένα σκουλήκι βρωμερό, παιδί του υποκόσμου,
με ρόπαλο τον χτύπησε, στα μάτια μπρος του κόσμου.

Το γεγονός, συντάραξε Κυβέρνηση και Κράτος,
αφού κουμάντο έκανε, τότε το παρακράτος.

Το σώμα του απόθανε, μετά από λίγες μέρες,
μα η ψυχή του τριγυρνά, επάνω στους αιθέρες.

Και κατευθύνει τους λαούς, που θέλουν την ειρήνη,
η οπτασία του βαθιά, στο νου μας έχει μένει.

Έφυγε το παλικάρι, βρίσκεται σε άλλα μέρη,
μα κι' εκεί, αγώνες κάνει, την ειρήνη για να φέρει.

Μαυρίσαν όλα τα βουνά, οι κάμποι μαραθήκαν,
και τα τρεχούμενα νερά, ακίνητα σταθήκαν.

Τ' αστέρια σβήσανε με μιας, κρύφτηκε το φεγγάρι,
δεν ήθελαν να δουν νεκρό, αυτό το παλικάρι.

Και τα πουλιά, δεν κελαηδούν τώρα στη Σαλονίκη,
πενθούν, γιατί εσκοτώσαν, το Βαλκανιονίκη.

Της Κερασίτσας τα δενδριά, τα χιλιοανθισμένα,
τα άνθη 'ριξαν ξαφνικά, εγείρανε θλιμμένα.

Ο Γρηγόρης ο Λαμπράκης, της Τεγέας το καμάρι,
θέση μεταξύ Ηρώων, στα βιβλία έχει πάρει.

Αφού έδωσε ακόμη, τη ζωή του στην ειρήνη,
πέθανε, όμως θα ΖΕΙ, αιωνίως για να δίνει,
το παράδειγμα στους άλλους, πώς το δένδρο να ποτίζουν,
της ειρήνης και με πνεύμα, τους αγώνες να κερδίζουν.

Στο άγαλμά του να γραφτεί, επίγραμμα να λει,
και θάρρος πάντα απ' αυτό, να παίρνουνε οι νέοι.

***Αποθαμός για ιδανικά,
δεν είναι θάνατος,
είναι τιμή υπέρτατη,
και ο νεκρός ΑΘΑΝΑΤΟΣ.***

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

Χρόνια θα ψάξω για να βρω, το φάρμακο εκείνο,
αιώνια σε αυτή τη γη, επάνω για να μείνω.

Θα ψάξω σ' όλα τα βουνά και σ' όλα τα λαγκάδια,
θ' αλλάξω τις συνήθειες, στις μέρες και στα βράδια.

Πηγαίνοντας εδώ και κει, κάπου θα τ' αντικρίσω,
μαζεύοντας το φάρμακο, 'θε να γυρίσω πίσω.

Θα φτιάξω την κατάλληλη και θα την πω τη δόση,
θ' αράξω λίγο να χαρώ, ζωή που θα 'χω τόση.

Θα δίνω φάρμακο μετά, ακόμη και σε άλλους,
θα γίνω σ' όλους ο γιατρός, μικρούς μα και μεγάλους.

Τη συνταγή θα παίρνουνε, καλά να την διαβάζουν,
κι επιταγή της τράπεζας, στην τσέπη θα μου βάζουν.

Αυτά εδώ τα χρήματα, για τους φτωχούς θα δίνω,
και σ' αυτούς προβλήματα, αμέσως 'θε να λύνω.

Θα 'χει υπέρ, θα 'χει κατά, αυτό εδώ το πράμα,
για να 'χει αποτέλεσμα, κάτι θέλει συνάμα.

Κατά θα έχει πως μπορεί, αυτός που θα το πάρει,
μετά από χρόνια να μη θε να είναι παλικάρι.

Να έχει τόσο κουραστεί, να θέλει να πεθάνει,
μην τρέχει κι άλλο για δουλειές, και ως εδώ του
φτάνει.

Αυτό θα είναι το κατά, που θα σπανίζει ωστόσο,
γι' αυτό θα έχω φάρμακο, άλλο για να του δώσω.

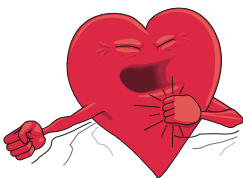
Οι παρενέργειες αυτές, στους άνδρες μόνο θα 'ναι,
οι ενέργειες στα θηλυκά, καλύτερες 'θε να 'ναι.

Θα αγαπούν περισσότερο, θα 'ναι πιο τρυφερές,
να πουν θα θέλουν σ' αγαπώ, περισσότερες φορές.

Θα λεν τραγούδια ερωτικά, απ' της καρδιάς το βάθος,
θα θέν τους άνδρες να φιλούν, με θέρμη και με πάθος.

Θα γίνουν ομορφότερες, σαν πιούν το φάρμακό μου,
θα δίνουν ό,τι τους ζητώ, θα θέλουν το καλό μου.

Αμέσως 'θε να έρχονται, μαζί μου κάθε μέρα,
εμμέσως όλες θα μου λεν, να τους περάσω βέρα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Θα είναι μέρα Κυριακή, το Πάσχα θα γιορτάζουν,
που πάν' απ' όλο το χωριό, λευκά πουλιά θα κράζουν.

Έναν τεράστιο σταυρό, ψηλά θα σχηματίσουν,
θα μείνουν λίγο κι ύστερα, ξανά 'θε να σκορπίσουν.

Σύννεφα χρυσοπόρφυρα, στον ουρανό θα βγούνε,
και χερουβείμ αμέτρητα, καμπάνες θα χτυπούνε.

Ουράνιο τόξο θα φανεί, απ' τα νεκροταφεία,
και που θα έχει τελειωμό, στο κέντρο, στην πλατεία.

Ένας σεισμός τρομακτικός, στους Άγιους Αποστόλους,
θα αναστήσει τους νεκρούς, θα τους ξεθάψει όλους.

Τα γιορτινά θα βάλουνε, και στη σειρά θα μούνε,
για να 'ρθουν όλοι στο χωριό, μαζί μας να βρεθούνε.

Μπροστά θα μπει ο Στέφανος, τσολιάς, σαν κυπαρίσσι,
και πίσω του θ' ακολουθεί, ένα σωστό «μελίσσι».

Θα τραγουδάνε και θα λέν', την Νεραντζούλα όλοι,
σιγόντο θα τους κάνουνε, οι Άγιοι Αποστόλοι.

Γλεντώντας θα 'μπουν στο χωριό, οι πέτρες θα δακρύσουν,
κι όλα τα δέντρα ευλαβικά, τα φύλλα θα κουνήσουν.

Τα μαύρα ράσα του παπά, ροδί θα πάρουν χρώμα,
και το «γιορτάστε» θ' ακουστεί, απ' του Χριστού το στόμα.

Θα σμίξουνε οι ζωντανοί, και οι πρώην πεθαμένοι,
και πανηγύρι στο χωριό, πρωτάκουστο θα γένει.

Του Καρακώστα η φωνή, του Χρήστου Καλημέρη,
θα αντηχήσουν στα βουνά, σ' όλα τα γύρω μέρη.

Μα όταν έρθει η ώρα του, ο ήλιος για να δύσει,
θαύμα θα κάνει ο Θεός, πίσω θα τον γυρίσει.

Για να φωτίζει το χωριό, το γλέντι μην χαλάσει,
να δονηθεί, να τρανταχτεί, απ' το χορό η πλάση.

*Γραμμένο με τα ανάλογα συναισθήματα
για τον τόπο που γεννήθηκα
και που στον αμόλυντο ουρανό του,
όλων μας οι ψυχές θα ακροβατούν
στο πέραςμα των αιώνων.*

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΕΣ

Σώματα κάλλους, σύμμετρα, γεμάτα μυς, ζωντάνια,
κεφάλια δαφνοστόλιστα, μ' αμάραντα στεφάνια.

Ελλήνων γόννοι άφθαρτοι, απ' των αρχαίων χρόνων,
πηγές ζωής αστείρευτες, στα βάθη των αιώνων.

Στο τρέξιμο θυμίζετε, αφηνιασμένα άτια,
δικαίως θέση παίρνετε, στα πάνω σκαλοπάτια.

Στα ύψη δεν τρομάζετε, και τα πουλιά μιμείστε,
και στους θνητούς ανάμεσα, οι κορυφαίοι είστε.

Ηράκλειοι στη δύναμη, και γίγαντες στ' αλήθεια,
ιπότες όταν σας κρεμούν, μετάλλια στα στήθια.

Τον Άτλαντα θυμίζετε, σηκώνοντας τα βάρη,
για τα χρυσά μετάλλια, η χώρα σας να πάρει.

Τ' ακόντιο σαν ρίχνετε, με το δεινό σας χέρι,
σφύριγμα κάνει σαν βοριάς, και φοβερό αγέρι.

Σε όλα τ' αγωνίσματα, αδάμαστα λιοντάρια,
είστε περήφανοι αίτοί, και των εθνών καμάρια.

Η δόξα, σας ακολουθεί, ξοπίσω απ' τις νίκες,
μεγάφτεροι σταυραετοί και ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΕΣ.

ΓΙΩΡΓΟΣ - ΓΩΓΩ

Γνώση, παιδεία, σύνεση κι ό,τι καλό υπάρχει,
 Ιπποτισμός ξεχωριστός, στον κόσμο τους να άρχει.
 Ωραίοι και υπεύθυνοι, πιστεύουν στη φιλία,
 Ρέπουν κι οι δυό στο τέλειο, χωρίς αμφιβολία.
 Γραπτή τους κάνω δήλωση, πως τους λατρεύω τόσο,
 Όταν ποτέ με χρειαστούν, το αίμα μου θα δώσω.
 Στα παιδικά τα χρόνια μου, μια αδελφή ποθούσα,

 Γιατί εκείνη πέθανε, και μέσα μου πονούσα.
 Ωστόσο, βρήκα αδερφή, ίδια ακριβώς με 'κείνη,
 Γωγώ τη λεν' κι αδελφική, παρηγοριά, μου δίνει.
 Ω, Θέ μου, πόσο χαίρομαι, που μοιάζει με εκείνη.

Ο ΤΑΪΓΕΤΟΣ

Γίγαντας στέκει στο Μοριά, τους κάμπους αγναντεύει,
μ' αστραποβρόχια και βροντές, αγέρωχος παλεύει.

Στους κεραυνούς, ατάραχος, στη λαύρα, παλικάρι,
και στους ανεμοστρόβιλους, βρυχάται σαν λιοντάρι.

Όταν φανεί η άνοιξη, σαν έρθει καλοκαίρι,
τη μυρωδιά της θάλασσας, αγέρας θα του φέρει.

Τα διψασμένα χείλη του, με χιόνια τα δροσίζει,
που ο προφήτης Αγιολιάς, ολοχρονίς φροντίζει.

Στο αιωνόβιο κορμί, στ' αγέραστό του σώμα,
βράχια απόκρυμνα θα δεις, μα και σπηλιές ακόμα.

Ο γίγαντας Ταΰγετος, που θρύλος έχει γίνει,
γενναίος, λεβεντόκορμος, παντοτινά θα μένει.

Να αγναντεύει το Μοριά, στα σύννεφα να μπαίνει,
κι όταν ο ήλιος τον καλεί, έξω ξανά να βγαίνει.

Να βλέπει τους σταυραετούς, να σκίζουν τους αιθέρες,
να μάχεται με αστραπές και με σφοδρούς αέρες.

Και στην ψηλή του την κορφή, να στέκει το φεγγάρι,
λίγη ξεκούραση να βρει, το δρόμο του πριν πάρει.

Τ' αμέτρητά του τα χωριά, πατέρα τον φωνάζουν,
κι απ' τις ανεμοθύελλες, μπροστά του απαγκιάζουν.

Της φύσης τ' άγρια στοιχειά, ατάραχος παλεύει,
και τους ανθρώπους γύρω του, αιώνες προστατεύει.

ΕΠΟΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Μαύρος, βαρύς ο ουρανός, πικρά του ηλιού τα χείλη,
απ' το χαμό της λευτεριάς, εκείνον τον Απρίλη.

Η γη, απότιστη καιρό, ξεράθηκε το χώμα,
και οι φωνές παγώνουνε, πριν βγούνε απ' το στόμα.

Μόνον οι ψυχές κρυφομιλούν, η μία με την άλλη,
ρίχνουν ματιές τριγύρω τους και ξαναπαύουν πάλι.

Σιωπούν για κάμποσο καιρό, μα άλλο δεν αντέχουν,
φλογίζουνε τα σώματα, ξεχύνονται και τρέχουν.

Ακολουθούν κάτι παιδιά, με στήθια προταγμένα,
ελεύθερους σταυραετούς, στα ιδανικά ταγμένα.

Όλοι μαζί με μιά ψυχή, κει στο Πολυτεχνείο,
π' αργότερα θε να γενεί, της δόξας μεγαλείο.

Γίνεται πάλι άνιση, πέφτουν βροχή οι σφαίρες,
μα οι φοιτητές ατρόμητοι, γράφουνε έπους μέρες.

Κάποια στιγμή στον ουρανό, έλαμψε ένα σώμα,
και μιά φωνή ακούστηκε, από ανθρώπου στόμα.

Ήταν του Σωτήρη Πέτρουλα, που τώρα αναστήθη,
στη κεντρική την είσοδο, επήγε και εστήθη.

Τώρα πεθαίνει ο φασισμός, λαός – κυριαρχία,
λέει με βροντερή φωνή, «Ζήτω η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

Έρχονται τανκς, γκρεμίζουνε, την πύλη για να μπούνε,
το φρόνημα των φοιτητών, να σπάσουν προσπαθούμε.

Ψωμί φωνάζει ο λαός, παιδεία – ελευθερία,
κάτω η χούντα, ο φασισμός, ΕΛΛΑΣ – ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Μέσα σ' αυτή την έξαρση, στη φοβερή τη δίνη,
λυγά, τσακίζει ο χουντισμός, και παρελθόν θα γίνει.

Οι φοιτητές θριαμβευτές, σφιχτή γροθιά υψώνουν,
το δρόμο για τη λευτεριά, με δάφνες τώρα στρώνουν.

Στους σκοτωμένους πήγανε, μπροστά και γονατίσαν',
τους φίλησαν ευλαβικά και ΗΡΩΕΣ τους χρίσαν'.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ο Σταυραϊτός

Περήφανε σταυραϊτέ, γεράκι θαρραλέο,
πως ήσουν άντρας με ψυχή, παντοτινά θα λεω.

Είσαι αξέχαστη μορφή, το πρότυπο των νέων,
φαντάζεις πάντα ζωντανός, στο κέντρο των πανθέων.

Δεν δείλιασες ποτέ εσύ, γιατ' ήσουν παλικάρι,
ήσουν αγέρας και βοριάς, ο χάρος πριν σε πάρει.

Ο.Η.Ε. και βασιλιάς, κι αρχηγοί απ' άλλα μέρη,
των δημίων δε θελήσαν', ν' αποπλίσουνε το χέρι.

Ανδρείε, ακατάβλητε, με λιονταρίσια στήθια,
το θάνατο αγνόησες, το ξέρω, είν' αλήθεια.

Οι σφαίρες, σε αγάπησαν, κι ας σ' έριξαν στο χώμα,
βαλσάμωσαν και σου 'καναν', αιώνιο το σώμα.

Μεγάφτερο πουλί, αϊτέ, ανθέ της Ρωμοσύνης,
της λευτεριάς είσαι πηγή, και της δικαιοσύνης.

Ήλιος που φέρνεις την αυγή, με το χαμόγελό σου,
κρατώντας με το χέρι σου, κείν' το γαρύφαλλό σου.

Σε δικάσαν' οι προδότες, σε σκοτώσαν' Μπελογιάννη,
δεν σεβάστηκαν οι δόλιοι, τους αγώνες που 'χεις κάνει.

Ήρωας έγινες ΕΣΥ, κι αυτοί, σκουλήκια μέιναν',
δειλοί καθώς γεννήθηκαν, οσφυοκάμπτες γίναν'.

Μα κι όταν έπεφτες νεκρός, μπροστά έκανες βήμα,
φάρο η δόξα έστησε, στο ΙΕΡΟ σου μνήμα.

Για να φωτίζει τους λαούς, και θάρρος να τους δίνει,
Ω, Ήρωα, το ίνδαλμα, του κόσμου έχεις γίνει.

ΛΑΡΙΣΑ

Λαπίθες και οι Περραιβοί, Μινύες, Αινιάνες,
κι' οι γεωλάτρες Πελασγοί, είν' του νομού οι μάνες.

Έτσι μας λέν' οι συγγραφείς, απ' τα αρχαία χρόνια,
το ίδιο λέει κι' ο Όλυμπος, που ζει εκεί αιώνια.

Η Όσσα και ο Πηνειός, έχουν την ίδια γνώμη,
αυτό τα τέμνη μαρτυρούν, κι' ο Τίταρος ακόμη.

Καρδίτσα, Βόλος, Τρίκαλα, Κοζάνη, Κατερίνη,
και το Αιγαίο Πέλαγος, φρουρούν μ' εμπιστοσύνη.

Την όμορφη τη Λάρισα, απ' τα παλιά τα χρόνια,
χαρίζοντας τους θέαμα, βουνά με άσπρα χιόνια.

Ο Πηνειός ο μαζωχτής, των ιερών υδάτων,
είναι μεγάλος ποτιστής, χιλιάδων γης στρεμμάτων.

Τοπικιστής υπέρτατος και του νομού πατέρας,
φραγμός τρανός κι' εμπόδιο, σης αδουλειάς το τέρας.

Απ' την αρχαία εποχή, ως σήμερα ακόμη,
με υλικό στολίζονται, ιστορικών οι τόμοι.

Πελασγικής καταγωγής και γόνος ο Αιγέας,
σπορά, μορφή ιστορική, ο ήρωας Θησέας.

Ο Πολυποίτης, αρχηγός των Πελασγών στην Τροία,
κι' ο φημισμένος Αχιλλεύς, κι' αυτός από τη Φθία.

Πόλεις που μόνο θε να δεις, απ' τους αρχαίους, τάφους,
ο Πηνειός, αθάνατος επί της γης εδάφους.

Δίνει ζωή στον τόπο του, πονάει τα παιδιά του,
τον νέο φέρνει και κρατά, κοντά στα πάτριά του.

Μια προσευχή κι' ένα σταυρό, γι' αυτό το θείο δώρο,
μια στεφανοκατάθεση, για της τιμής το φόρο.

Στον ιερό τον ποταμό, στις γης αυτής τον άγιο,
και κάθε χρόνο, μια γιορτή, να πάρει χρίσμα πάγιο.

ΤΟ ΕΝΔΟΞΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ '40 ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ ΟΙ ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ Ο Χ Ι

Μέσα στο γλυκοχάραμα, εκείνης της ημέρας,
την πόρτα μας εχτύπησε, του φασισμού το τέρας.

Και ζήτησε στα Ιερά, να μπουνε τα εδάφη,
και στο γαλάζιο ουρανό, να 'ρθούν αεροσκάφη.

Με τρόπο επιτακτικό, ετούτο το ζητάνε,
και οι καμπάνες άρχισαν, αμέσως να χτυπάνε.

Χωριά και πόλεις έμαθαν, τι θε ο Μουσολίνι,
κι' αμέσως του απάντησαν, πως τούτο δεν θα γίνει.

Στον τόπο αυτό τον ένδοξο, κάτω είναι θαμμένα,
τα Ιερά τα κόκαλα, τα χιλιοτιμημένα.

Που έφεραν τη Λευτεριά, σε τούτη εδώ τη χώρα,
κι' αν έχει δύναμη να 'ρθεί, ας έρθει αμέσως τώρα.

Ποδάρι ξένο δεν μπορεί, επάνω να πατήσει,
εκτός κι' αν θε τους Ήρωες, να 'ρθεί να προσκυνήσει.

Ο κόσμος έχει ξεχυθεί, στους δρόμους κι' αλαλάζει,
με θάρρος, πίστη και ψυχή, ΟΧΙ βροντοφωνάζει.

Έτσι, αρχίζει ο πόλεμος, κι' από την πρώτη μέρα,
τα παλικάρια μάχονται, με σύνθημα ΑΕΡΑΑΑ.

Π' αντιλαλεί 'κεί στις κορφές, και σχίζει τους αιθέρες,
και σα λιοντάρια πολεμούν, γράφοντας δόξας μέρες.

Πάνω σε άγρια βουνά, κακοτραχαλιασμένα,
κατσάβραχα, απόκρημνα, δύσβατα, χιονισμένα.

Εκεί τα Ελληνόπουλα, θυμίζουν καταγίδα,
ορμούν και θυσιάζονται, για τη γλυκιά πατρίδα.

Μπαίνουνε μέσ' την Κορυτσά, και στήνουνε σημαίες,
που κυματίζουν και 'ξορμούν, να πάρουν νίκες νέες.

Κάνουνε καταδίωξη και οι εχθροί σκορπίζουν,
κι' άταχτοι μες τον πανικό, βουνοπλαγιές γεμίζουν.

Γενναίες Ηπειρώτισσες, γυναίκες τιμημένες,
μέσα στα χιόνια κουβαλούν, στις πλάτες φορτωμένες.

Φισέκια για τον πόλεμο, τροφές και ό,τι άλλο,
και τ' όνομά τους έκαναν, σπουδαίο και μεγάλο.

Το Πόγραδετς και Πρεμετή, Έλληνες τά 'χουν τώρα,
και άλλη νίκη καρτερούν, σε λίγη νά 'ρθει ώρα.

Σφοδροί και ασυγκράτητοι, τραβάνε για Δελβίνο,
και λάβαρο Ελληνικό, θα στήσουν' και σε 'κείνο.

Μπαίνουν στο Αργυρόκαστρο, χτυπούνε τις καμπάνες,
κι' αλλάζουν μ' άλλες, πιο καλές, των τουφεκιών τις κάννες.

Για να μπορέσουν και αυτή, να πάρουν τη Χιμάρα,
μ' αυτή τη φοβερή ορμή, πού θε να φτάσουν άρα;

Μ' αυτή εδώ την έξαρση, του μεθυσιού τη σούρα,
σα μανιασμένοι χύνονται, και παίρνουν την Κλεισούρα.

Σημαίες γαλανόλευκες, χιλιάδες κυματίζουν,
δόξες μεγάλες και τιμές, οι Έλληνες γνωρίζουν.

Εκεί να δείτε λεβεντιά, εκεί να δειτ' ανδρεία,
για την πατρίδα πολεμούν, σαν τ' άγρια θηρία.

Όλα σχεδόν τα πήρανε, τι άλλο τώρα μένει;
σαν τα λιοντάρια μάχονται, εκεί στο Τεπελένι.

Όλος ο κόσμος κι ο ντουινιάς, τους Έρωες θαυμάζει,
του Μουσολίνι η ψυχή, οργή και μίσος βγάζει.

Πριν από χρόνια, πάνθηρες πως ήτανε νομίζαν',
οι πιο γενναίοι στην ψυχή, γιατί δεν εγνωρίζαν'.

Τους Έλληνες πώς πολεμούν, μα τώρα' αλλάξαν γνώμη,
αφού αυτοί ξεπέρασαν, τους πάνθηρες ακόμη.

Γι' αυτή τους την παλικαριά, εκείνα τα θηρία,
δάφνινο έπος έγραψαν, μεγάλη ιστορία.

Απέδειξαν το μέγεθος, δεν έχει σημασία,
μόνον η τόλμη, η ψυχή και η αυτοθυσία.

Όλοι εμείς με μία φωνή, για 'κείνα τα λιοντάρια,
που ΟΧΙ βροντοφώναξαν, ΖΗΤΩ τα παλικάρια.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

Γειά και χαρά σου Κωνσταντή, της Τρίπολης καμάρι,
που δίκαια του ποιητή, τη δόξα έχεις πάρει.

Καλώστονε, πώς από 'δω, πώς από τούτα μέρη;
Πού το 'βαλες και πούθε πας, μέσα στο μεσημέρι;

Ήλθα για λίγο να σε δω, ήλθα να σε ρωτήσω,
μην τίποτα επιθυμείς, και θα γυρίσω πίσω.

Μην δροσερό, στα χείλη σου, νερό θέλεις να βάλω;
Να σε δροσίσω, ποιητή, μην θέλεις τίποτ' άλλο;

Όχι, νερό στα χείλη μου, δεν θέλω να μου βάλεις,
αντέχω μες το πύρωμα, γι' αυτό μην αμφιβάλλεις.

Εκείνο μόνο που ζητώ, χρόνια και περιμένω,
λίγο σαπούνι και νερό, το πρόσωπο να πλένω.

Δεν βλέπεις πώς κατάντησα, κι εγώ σαν τον Θεόδωρο,
πού όταν ζούσα άστραφτα, και είχα λάμψη τόση;

Άκου, του λέω Κωνσταντή, δημιουργέ μεγάλε,
αυτά που τώρα θα σου πω, και στο μυαλό σου βάλε.

Δεν ξέρουνε πως είσαι 'δω, δεν σε πολυγνωρίζουν,
πως βρίσκεσαι στη Πρέβεζα, πιστεύουν και νομίζουν.

Ο ΠΟΤΗΣ

Πενήντα μέρες έμεινε, στου πόνου το κρεβάτι,
μην τον κερδίσει ο χάροντας, δεν έκλεινε το μάτι.

Πενήντα μέρες ένοιωθε, στο σώμα του τον πόνο,
παραμιλούσε κι έλεγε, το ευχαριστώ και μόνο.

Πενήντα μέρες έδινε, αγώνα με το χάρο,
που του 'λεγε κάθε στιγμή, σε λίγο θα σε πάρω.

Ο Πότης αντιστέκετο, γιατί' ήταν παλικάρι,
δεν άφηνε τον χάροντα, μαζί του να τον πάρει.

Μα η αρρώστια η κακιά, του λύγισε τα πόδια,
και βρέθηκε ο χάροντας, χωρίς να έχει εμπόδια.

Έτσι με τρόπο άνανδρο, εβγήκε κερδισμένος,
κι ο Πότης από νικητής, εβρέθηκε χαμένος.

Άνδρας δεν είσαι, χάροντα, στα ίσια δεν παλεύεις,
μόνο τους άρρωστους νικάς, στους δυνατούς κιοτεύεις.

Γι' αυτό τον Πότη κέρδισες, γιατί' είχε αρρωστήσει,
αν ήταν όμως όρθιος, θα σ' είχε αυτός κερδίσει.

Δεν ήτανε καθηγητής, μη δάσκαλος ο Πότης,
ήτανε όμως άνθρωπος, και πάνω απ' όλα ιππότης.

Κι η μοίρα για όλους τους καλούς, σε κάποιον θα θυμίσει,
κάτι να γράψει γι' αυτούς, κι έτσι να τους τιμήσει.

Γι' αυτό και μένα μ' έκανε, να γράψω πέντε λόγια,
του ξαδελφού που πέθανε, του Πότη απ' τ' Ανώγεια.

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

Απ' το βράδυ όλα είναι, έτοιμα για το πρωί,
μια συνήθεια, που είχαν και θα έχουν, μια Ζωή.

Με το χάραμα, θα πάρουν σκύλους, όπλα μα και βόλια,
και θα πάνε για να βρούνε, τα θηράματα τα δόλια.

Σαν θα φτάσουν, θα αφήσουν, λεύτερους τους ιχνηλάτες,
και λαγωνικά τα λέμε, καταδιώχτες, ρινηλάτες.

Θα τ' αφήσουν για να κάνουν, όπως ξέρουν τη δουλειά τους,
όντως όλοι τ' αγαπούνε, σαν να τάχουνε παιδιά τους.

Όταν κείνα καταφέρουν, θήραμα να εντοπίσουν,
με τον τρόπο τον δικό τους, 'θε να τους ειδοποιήσουν.

Και ο κυνηγός αμέσως, θα σηκώσει το τουφέκι,
με το χέρι στη σκανδάλη, σ' ετοιμότητα θα στέκει.

Μπρος το θήραμα θα τρέχει και ο Γκέκας πίσω τώρα,
ξαπλωμένο να το δει, δεν θ' αργήσει να 'ρθει η ώρα.

Μα σε λίγο, 'θε να δούμε, έναν σκύλο σερβιτόρο,
να πηγαίνει μες το στόμα, για τον κυνηγό το δώρο.

Μπρος στα πόδια του τ' αφήνει, του κουνάει την ουρά του,
και ο κυνηγός του γνέφει, φχαριστώ με τη σειρά του.

Σκύβει, πιάνει το λαγό, στο περίπου τον ζυγίζει,
στο σακίδιο τον βάζει και χαρούμενος γυρίζει.

Στον Φίλο μου τον Τάκη Παναγόπουλο

ΘΑ 'ΡΘΟΥΝ

Κάπου εκεί στη Λεμεσό, στην πόρτα του σπιτιού της,
μιά μαυροφόρα Κύπρια, περιπλανά το νου της.

Τον στέλνει πίσω στον καιρό, εκείνον τον ωραίο,
αναπολώντας τη ζωή, πριν έλθει το μοιραίο.

Βλέπει μπροστά της τα παιδιά, που παίζαν', που γελούσαν,
και στις συνάξεις όλοι τους, που γλυκοτραγουδούσαν.

Γάμους θυμάται και χαρές, κι ανθρώπους μαζεμένους,
ξωκλήσια να γιορτάζουνε, και κήπους ανθισμένους.

Κάποια στιγμή μες του μυαλού, έρχονται την οθόνη,
οι σταυρωτήδες του νησιού, που την αφήσαν' μόνη.

Θυμάται τον βομβαρδισμό, την εισβολή θυμάται,
που δίχως άντρα έμεινε, και μοναχή κοιμάται.

Αδέλφια, φίλοι, συγγενείς, αιχμάλωτοι πιαστήκαν',
κι απ' το νησί τα ίχνη τους, εσβήσαν και χαθήκαν.

Όμως, ποτέ της κοπελιάς, δεν χάθη η ελπίδα,
ολονυχτίς να καρτερεί, πολλές φορές την είδα.

Είδα και στο τραπέζι της, πιάτα γι' αυτούς να βάζει,
και περιμένοντας να 'ρθούν, να κλαίει, να στενάζει.

Χρόνια πολλά τους καρτερεί, και δεν το βάζει κάτω,
μιά μέρα όμως έβαλε, παραπανίσιο πιάτο.

Μα τι σημάδι είναι αυτό; Γιατί να κάνω λάθος;
λεει, και βγάζει στεναγμό, απ' της ψυχής το βάθος.

Πριν τελειώσει ο σπαραγμός, που βγήκ' απ' την ψυχή της,
κάτι φωνές ακούστηκαν, στην ασπρισμένη αυλή της.

Βγαίνει στο παραθύρι της, κοιτάζει στην αυλή της,
και μπρος στη θέα, σύγκρυο, καλύπτει το κορμί της.

Βγάζει φωνή τρομακτική, και στην αυλή σαλτάρει,
τον άνδρα της πιο γρήγορα, στην αγκαλιά να πάρει.

Στα χέρια τους την έπιασαν, πριν στην αυλή της πέσει,
τριγύρω της βρεθήκανε, κι η κοπελιά στη μέση.

Το τι επακολούθησε, δεν θα σας περιγράψω,
γιατί τα χέρια τρέμουνε, και δε μπορώ να γράψω.

Άλλη φορά 'θε να σας πω, τι άκουσα, τι είδα,
αφού ποτέ δεν χάθηκε, για ΚΕΙΝΟΥΣ η ελπίδα.

ΣΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟ

(της Δανάης Στρατηγοπούλου, 31-3-1999, Ραφήνα)

Από μακριά κι από ψηλά, έρχεται φρέσκια αύρα,
 Ρίζα κι ανθός, ένα παιδί και βγαίνει να ‘ν’ δικό μου.
 Και βγαίνει από το δέντρο μου: κλαράκι ολανθισμένο,
 Αρωμα αγνό, πανάρχαιο, τριγύρω να σκορπάει.
 Διαβάζοντας και γράφοντας και σκέπτοντας τραγούδια,
 Ισα με που ‘ρθε ώσαμε ‘δω, το μήνυμα από πέρα.
 Από ‘να χωριό ηρωικό, της Αρκαδιάς το χώμα,
 Χρήστο το λένε το κλαρί και τον ανθό Χρηστάκη.

Στα χρόνια μέσα χάνονται, οι ρίζες και των δυόμας,
 Του Αλέξη Στρατηγόπουλου, του προ και προ-παππού μας.
 Ρωτήσαμε καλά κι οι δυό και ξέρουμε Ιστορία,
 Από μικρή το ξέρω εγώ: Πόλη, Μιστράς, Ανάπλι,
 Το γύρο όλο του Μωριά και φτάνει ως Αρκαδία.
 Η μεθυσμένη μας γενιά, απλό κρασί της δόξας,
 Γιατί το κάθε Ελληνικό, ζυμώθηκε με δόξα.
 Ούτε που βρίσκεται λεκές, στο σόι το δικό μας,
 Προσμένω τώρα τη στιγμή, για το μέγα ταξίδι.
 Οπου στων Στρατηγόπουλων, τον τιμημένο τάφο,
 Υπνο να πάρω ελαφρό, στο πλάι των Τρικούπηδων.
 Λίγο να ξαποστάσω εκεί, στο Πρώτο Κοιμητήρι,
 Οπου ‘θε να ‘ρθεις να μου πεις, το τελευταίο αντίο,
 Σεμνός σαν Στρατηγόπουλος, σαν Έλληνας γενναίος.

ΣΤΟ ΛΑΜΠΕΡΟ ΑΣΤΕΡΙ

Δανάη, σόι, αίμα μου και φωτεινό αστέρι,
 Από αυτά που μου 'γραψε, το σεβαστό σου χέρι,
 Νοιώθει το πρόσωπο τιμή, και ρίγη το κορμί μου,
 Αφού μια δόξα σαν και 'ΣΕ, θεία είναι δική μου.
 Η τιμημένη η γενιά των Στρατηγοπουλαίων,

Σπορά προπάππων ένδοξων, σπουδαίων και γενναίων.
 Τώρα εμείς, περήφανοι, στις πλάτες κουβαλάμε,
 Ρωμαίικο γνήσιο όνομα, που πάντα θα τιμάμε.
 Από αυτά που διάβασα μέσ' την ακροστιχίδα,
 Τον κόσμο σου τον θαυμαστό κατάλαβα και είδα.
 Ηγείσαι, και θα ήθελα το τάλαντό σου να 'χα,
 Γράφοντας χρόνια άπειρα, 'θε να σε φτάσω τάχα;
 Ολύμπια θεά εσύ, που δόξασες τη χώρα,
 Πόσα βραβεία και τιμές, ν' απαριθμείς ετώρα;
 Ουράνια, που τίμησες τους Στρατηγοπουλαίους,
 Υπέρμαχη ιδανικών, θρύλος για μας τους νέους.
 Λάμπη και φως περίλαμπρο, έγραψες Ιστορία,
 Οδευσες μέσ' το πέραςμα, σπουδαία και κυρία.
 Υπάρχει τι, πιο άφθαρτο από τη δόξα, θεία;

ΓΙΑ ΝΑ ΖΕΙΣ ΠΑΝΤΑ

Αν θες σε τούτη εδώ τη γη, παντοτινά να μείνεις,
τη σκέψη και τη θύμηση, του κόσμου για να πίνεις.

Και τ' όνομά σου μη χαθεί, στις λησμονιάς τους τόπους,
κάθισε γράψε κάτι τι, καλό για τους ανθρώπους.

Γράψε για κατορθώματα, που όλοι θα ζηλεύουν,
γράψε πώς τα μικρά παιδιά, ψηλά μπορούν ν' ανέβουν.

Μίλα για πράξεις θαυμαστές, π' όλοι θα υιοθετούνε,
και οι δασκάλοι στα σχολειά, μ' αυτές θα νουθετούνε.

Για σεβασμό στα ιδανικά, και στους μεγάλους γράψε,
και στων μικρών μες στο μυαλό και στις ψυχές τους λάμψε.

Πέσ' τους για τον Αλτρουϊσμό, να καταλάβουν δώσ' τους,
το πόσο χρήσιμος γι' αυτούς, είν' ο συνάνθρωπός τους.

Μετάδωσέ τους, αν μπορείς, μεθόδους προηγμένες
και ρίξε μέσα στην πυρά, ιδέες σκουριασμένες.

Πλάσ' τους σπουδαία πρότυπα, που παραδειγματίζουν,
γιατί με τρύπια όνειρα, πάνω στην άμμο χτίζουν.

Για τη φιλία να τους πεις, που πάει να εκλείψει,
φώναξε για την παρακμή, της ηθικής τη σήψη.

Για ρατσισμό, ναρκωτικά, γράψε και για τη βία,
το περιβάλλον πρόσεξε και την ξενοφοβία.

Γράψε για ανισότητες, κοινωνικές και άλλα,
και του πλανήτη, μην ξεχνάς, προβλήματα μεγάλα.

Πέσ' τους να βάλουνε εμπρός, για κοινωνίες νέες,
χάραξη νόμων και θεσμών, με άμεμπτες ιδέες.

Ξέχνα τα μίση τα παλιά, που άλγος φέρνουν μόνο,
ανοίξου στους ορίζοντες, δρασκελίσε το χρόνο.

Βάλε τ' ανέμου τα φτερά, φύγε ψηλά, προχώρα,
μη σε φοβίζουν κεραυνοί, ούτ' αστραπές και μπόρα.

Έστω κι αν είναι νοερά, ταξίδεψε στα άστρα,
και με την πένα γκρέμισε, κατεστημένων κάστρα.

Στων νέων τα οράματα, συνοδοιπόρος γίνε,
βοήθησέ τους ηθικά, χρέος σου τούτο είναι.

Κάν' το σκοτάδι των παιδιών, ηλιόλουστες ημέρες,
γίνε πηγή ζωής γι' αυτά, και στείλ' τα στους αιθέρες.

Πέσε σ' αυτούς που πίστεψαν, στο χρήμα και στην ύλη,
άσβεστο μένει μοναχά, της δόξας το καντήλι.

Και πως τα πλούτη τα πολλά, τον κόσμο δεν μορφώνουν,
παρά τον κάνουν άπληστο και τον μεταμορφώνουν.

Έτσι, θα είσαι πάντοτε, στο νου του καθενός,
στον χρόνο τον αείροο, θα μένεις ζωντανός.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Αρχαίοι Έλληνες εσείς, με το μεγάλο Πνεύμα,
που για αγώνες ευγενείς, εκάνατε το νεύμα,

Ελάτε σήμερα εδώ, ή στείλτε άγγελούς σας,
να δείτε, ή να μάθετε, για τους απόγονούς σας.

Σήμερα, είμαστε εδώ, στο βάθρο ανεβασμένοι,
θυμίζοντας το ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ, πνεύμα πως δεν
πεθαίνει.

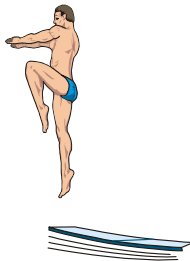
Το πνεύμα το αθάνατο, που μένει στους αιώνες,
σπίθα είναι που γίνεται, φλόγα για τους αγώνες.

Αυτό το πνεύμα τους λαούς, καθοδηγεί, φωτίζει,
τα σώματα και τις ψυχές, των αθλητών στολίζει.

Αρχαίο πνεύμα αθάνατο, ειρηνοποιημένο,
είσαι πηγή αστείρευτη, πνεύμα πολιτισμένο.

Ο κρίκος ο συνδετικός, είσαι και που ενώνεις,
το παρελθόν με το παρόν, λαούς συμφιλιώνεις.

Βάζεις στεφάνια δάφνινα, αμάραντα για χρόνια,
την άμιλλα καλλιεργείς, μες στη ζωή αιώνια.

ΕΡΩΤΑΣ

Βλέπεις εκείνο το πουλί, που τα φτερά κουνάει;
Άλλο πουλάκι καρτερεί, κοντά του για να πάει.

Το άτι το περήφανο, τα πόδια του π' ορθώνει
και τη φοράδα που 'ρχεται κοντά του και ζυγώνει;

Ακούς τ' αηδόνια που γλυκά, στη ρεματιά το λένε;
Υπάρχει κάτι και γι' αυτό, να τραγουδήσουν θένε.

Κοίτα αυτόν τον αθλητή, που τρέχει σαν τ' αγέρι,
μέσ στην ψυχή και στο μυαλό, κάτι δικό του φέρει.

Και τον αεροπόρο μας, με τ' ακροβατικά του,
μιά δύναμη ξεχωριστή, έχει στα σωθικά του.

Βλέπεις εκείνο το παιδί, την ώρα πώς κοιτάει;
Βιάζεται γιατί άργησε, στην κοπελιά να πάει.

Και 'κείν' το κοριτσόπουλο, π' ανησυχία έχει;
Το παλικάρι καρτερεί κι ο νους του κάπου τρέχει.

Θωρείς το γέρο που κρατά, σφιχτά της γριάς το χέρι;
Τι τάχα μέσα στην ψυχή, ο νους του να 'χει φέρει;

Βλέπεις εκείνα τα ψηλά, τα δύο κυπαρίσσια;
Κάτι τα κάνει να 'χουνε, τις κορυφές τους ίσια.

Ε όλ' αυτά, μιά δύναμη της φύσης τα ορίζει,
ο έρωτας που συντηρεί, και που διαιωνίζει.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Δυνατός και ψυχρός ο βοριάς,
παγώνει τον ήχο της καμπάνας.
Ακολουθεί το πλήθος τον νεκρό,
κρύσταλλα έγιναν τα δάκρυα της μάνας.

Το φαιλόني του γέρου παπά,
απ' τη δίνη τ' αγέρα κυματίζει.
Η γενειάδα, μια πήχη μακριά,
σαν μαντήλι λευκό, ανεμίζει.

Σ' ανηφόρα μικρή προχωρούν,
μα σε λίγο θα πιάσουν τα ίσια.
Στο δασάκι θα μπουν να σταθούν,
ν' απαγκιάσουν στα ψηλά κυπαρίσια.

Η τραμουντάνα, μανιασμένη φουσά,
ο παπάς σιγοψέλνει τροπάρι.
Απ' το δρόμο ξοπίσω θα 'ρθει,
ένα άτι, χωρίς καβαλάρη.

Χλιμιντρίζει και βγάζουν φωτιές,
τα ρουθούνια απ' τον καημό του.
Τη σορό πλησιάζει, φιλά,
στο κεφάλι τ' αφεντικό του.

Καλπάζει και πάει να βρει,
τον τάφο και μέσα θα πέσει.
Και κείνου που το 'χε παιδί,
ετούτο θα πάρει τη θέση.

Ο κόσμος που φτάνει εκεί,
το άλογο τούτο θαυμάζει.
Κι αυτό χρεμετίζει σφοδρά,
τη γη την κουνά, την τραντάζει.

Και κάποια στιγμή, ξεγυρνά,
και μένει μονάχα κουφάρι.
Τι θέλει, τη θέση, αυτό,
αντί για το νέο να πάρει.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΚΙΔΗΣ

Ο Ξεχασμένος Ήρωας

Πένθιμη μέρα και βουβή, εκείνον τον Απρίλη,
λόγια θλιμμένα έβγαιναν, απ' ολονών τα χέιλη.

Μπήκαν στην πόλη Γερμανοί, να την καταπατήσουν,
στην Ιερή Ακρόπολη, σημαία τους να στήσουν.

Κι εκεί που η γαλανόλευκη, είχε υψωθεί μ' αγώνες,
Ελλήνων ενδοξότατων, στους πρώην τους αιώνες.

Να μπει σ' εκείνον τον ιστό, φασιστικό σημάδι,
να κάνει την πατρίδα μας, στο πέρασμα ρημάδι.

Πάν και προστάζουν το φρουρό, να τους την παραδώσει,
το δοξασμένο έμβλημα, του έθνους, να προδώσει.

Κείν' τη στιγμή, ένας αχός το βράχο τον τραντάζει,
κι ο Γερμανός ξαφνιάζεται, σαστίζει και τρομάζει.

Ο Μακρυγιάννης φώναξε, που αναστήθη ήδη,
και που απευθυνότανε, στον Κώστα τον Κουκίδη.

«Πάρε, φρουρέ, το σύμβολο, κρύφτο, προστάτεψέ το,
και με τον τρόπο σου κι εσύ, παιδί μου, τίμησέ το».

Ακούγοντας τη συμβουλή, ορμάει το παλικάρι,
το ιερό μας λάβαρο, στα χέρια του να πάρει.

Το κατεβάζει ευλαβικά, στο σώμα το τυλίγει,
στο βράχο τρέχει και πηδά, κομμάτια καταλήγει.

Ο ήλιος, μείωσε το φως, δεν φεύγει, έχει αράξει,
έχει ζηλέψει ο φωτιστής, του ήρωα την πράξη.

Κι ο Γερμανός, θαυμάζοντας τον Έλληνα εκείνο,
μονολογεί: «Πώς θα 'θελα τέτοιος κι εγώ να γίνω!»

Και από τότε τις νυχτιές, σ' εκείνο το σημείο,
αστέρι πάει, περιπολεί, που 'ναι σημάδι Θείο.

Και δυό μικρές καλογριές, όλη τη νύχτα ψέλνουν,
ηρωϊκά τροπάρια, που στον Κουκίδη στέλνουν.

Και με το γλυκοχάραμα, καλογριές κι αστέρι,
γίνονται ένα κατάσπρο, ωραίο περιστέρι.

Πετάει γοργά και κάθεται, ψηλά στον Παρθενώνα,
κι αναπολεί το θρυλικό, **Αντίστασης** αγώνα.

ΤΙΜΩΡΙΑ

Ο γίγαντας Ταΰγετος, αφέντης μέσ' το χρόνο,
και ακριβώς απέναντι, ένα καλύβι μόνο.

Και μέσα, κάθετα σκυφτό, εκεί στο παραγώνι,
ένα παιδί, ακούγοντας κοπάδι να ζυγώνει.

Ακούει τα τροκάνια του και τα βελάσματά του,
που όλο δυναμώνουνε, σαν έρχεται κοντά του.

Ο ήλιος εσκαπέτησε, για άλλα μέρη πάει,
κι ο ακροβάτης γέρακας, για τη φωλιά τραβάει.

Μικρά αρνιά ακούγονται, κατσίκια να βελάζουν,
χιλιολογίτικα πουλιά, «καλή σας νύχτα» κράζουν.

Ο κερομύτης κότσυφας, φωλιάζει μέσ' τα σκίνα,
τσίχλα και ρίμπος, θα χωθούν στο δάσος και εκείνα.

Φεύγει η μέρα, χάνεται, και η νυχτιά αρχίζει,
τ' αστέρια φέγγουνε ψηλά και ο βοριάς σφυρίζει.

Και η καλύβα η μικρή που μπάζει όλο αέρα,
ήχους παράγει διάφορους, σα να ‘ν’ από φλογέρα.

Μα ο μικρός στοχάζεται, δε θε να κλείσει μάτι,
και ξάφνου από πάνω του, θε να περάσει κάτι.

Μια κουκουβάγια που ‘χε μπει από τα κεραμίδια,
άλλες φορές ερχόντουσαν, σαύρες, σκορπιοί και φίδια.

Επήγε και εκάθησε, στη μαυρισμένη κόρδα,
εκεί που εκρεμόντουσαν, κρεμμύδια μα και σκόρδα.

Εκάρφωσε τα μάτια της επάνω στο παιδί,
κι αμέσως εκατάλαβε, ότι την είχε δει.

Κάτι του γνέφει, του μιλά, με της ματιάς τη γλώσσα,
μήνυμα στείλαν’ στο παιδί, τα μάτια της τα τόσα.

Κάθε φορά που ‘ρχότανε στο σπίτι το παιδί,
εμφανιζόταν το πουλί τα βράδια, να το δει.

Και ο μικρός εσκέφτηκε, πως κάτι θα γινόταν,
σ’ εκείνο το φτωχόσπιτο, όταν καιρός θα ‘ρχόταν.

Αφού σοφίας σύμβολο είναι η κουκουβάγια,
κάτι καλό ‘θε να γενεί, ‘κει στου βουνού τα πλάγια.

Περάσαν’ χρόνια και καιροί, εσπούδασ’ ο μικρός,
αφού ο νους του ήτανε οξύς και κοφτερός.

Έγινε επιστήμονας, σπουδαίος εφευρέτης,
σύμβολο δόξας και τιμής, του κόσμου ευεργέτης.

Θυμόταν το καλύβι τους, που πήγαινε παιδί,
φτωχούς και αβοήθητους, δεν ήθελε να δει.

Με τους αδίκους τα 'βαζε, τους ισχυρούς της γης,
πολέμιος, παράνομης κάθε πλουτοπηγής.

Κι όταν το τέλος θα 'φερναν, του κόσμου οι ταγοί,
μπήκε μπροστά και έσωσε, απ' το κακό τη γη.

Τη φοβερή εφεύρεση, που είχε καταφέρει,
έβαλε σε ενέργεια, το λυτρωμό να φέρει.

Τους πλανητάρχες πρόσταξε, τους πήγε στο καλύβι,
τους έδωσε ένα χαρτί κι ένα μικρό μολύβι.

Που είχε αφήσει μαθητής, χωμένο σε μι' αστράχα,
είχαν σκεφτεί οι δυστυχείς, τέτοιο χουνέρι τάχα;

Τους είπε να του γράψουνε όλοι με κεφαλαία,
πως είναι ανεγκέφαλοι με περικεφαλαία.

Και πως το χρήμα το πολύ, τον κόσμο δεν μορφώνει,
μόνο τον κάνει άπληστο και τον μεταμορφώνει.

Και πως θ' ακούνε ό,τι πει κι ό,τι τους συμβουλεύει,
ο άνθρωπος τον άνθρωπο, να μην αντιπαλεύει.

Υπάκουσαν στην εντολή, σκυφοί μέσ' το καλύβι,
γράψαν' τι είπε στο χαρτί, με το ιερό μολύβι.

Τη φύση έξω αγνάντεψαν, που πήγαν ν' αφανίσουν,
μπήκαν' στα ελικόπτερα, στις βάσεις να γυρίσουν.

Και η καλύβα έγινε, στον κόσμο ξακουστή,
κι οι πλανητάρχες έμειναν, στην εντολή πιστοί.

Αφού αλλιώς να κάνουνε, δεν είναι ικανοί,
κι έτσι η φύση έμεινε, ακόμα ζωντανή.

ΑΘΑΝΑΤΗ ΥΠΑΡΞΗ

Ήταν βαθιά μεσάνυχτα, που κίνησ' έν' αστέρι,
τον Καλαχάνη ποιητή, στους ουρανούς να φέρει.

Έγραψε κύκλους πορφυρούς, στου σύμπαντος το θόλο,
φωτοβολίες κάλυψαν, βόρειο και νότιο πόλο.

Πάν' απ' το σπίτι έφτασε, που ο ποιητής κοιμόταν,
‘καρφώθη και περίμενε, γιατί ονειρευόταν.

Στ' αγγελικό του πρόσωπο, διάβαζε τ' όνειρό του,
ξυπνά με μιας ο ποιητής και κάνει το σταυρό του.

Έρχεται τ' άστρι δίπλα του, γλυκά τον χαιρετάει,
μην τον τρομάξει, στοργικά το χέρι του κρατάει.

Είμαι σταλμένο απ' το Θεό, ήρθα να σου μιλήσω,
σε θέλει, μού ‘πε, δίπλα του, και να γυρίσω πίσω.

Να φτιάχνεις τα προγράμματα, που συντηρούν τη φύση,
αφού με νου οξύτατο, Αυτός σ' έχει προικίσει.

Έλα μονάχα γρήγορα, εγώ θα φύγω τώρα,
έχω και άλλη αποστολή, να μην περάσ' η ώρα.

Σηκώνεται ο ποιητής και τα καλά του βάνει,
στη μηχανή του βρίσκεται και το τιμόνι πιάνει.

Μαρσάρει τόσο δυνατά, τραντάζεται ο τόπος,
ξυπνάει κι η μητέρα του και βγαίνει, όπως – όπως.

Βλέπει τον Τάκη, τον ρωτά, πού πάει τέτοιαν ώρα,
μα η μηχανή σηκώνεται, στον ουρανό ετώρα.

Τα μακριά του τα μαλλιά, σημαιοκυματίζουν,
και χερουβείμ αληθινό, εκεί ψηλά θυμίζουν.

Αφήνει φλόγες πίσω του, κάνει τη νύχτα μέρα,
και ένα μάτσο από χαρτιά, σκορπάει στον αέρα.

Μα σαν στη γη επέσανε, εγίνανε βιβλίο,
γραμμένο στον πατέρα του, θαύμα και τούτο Θείο.

Η μηχανή ανέβαινε, ακόμα στα ουράνια,
τέτοιον είδους φαινόμενο, άνθρωπος βλέπει σπάνια.

Μια έκρηξη τρομακτική, τους ουρανούς φωτίζει,
και μιά ομάδα σεραφείμ, τον Τάκη τριγυρίζει.

Μαζί τους τον επαίρνουνε, με Θεϊκή εντολή,
δύο φτερά του δίνουνε, κι αγγελική στολή.

Μπρος στο Θεό τον πήγανε, τον κοίταξε κι εχάρει,
κάθισε 'κεί στη θέση σου, λέει στο παλικάρι.

Απ' αύριο πιάνεις δουλειά, πάρε χαρτί και πένα,
και αν ποτέ δυσκολευτείς, ρωτάς μονάχα εμένα.

Να φτιάξεις τα προγράμματα, γιατί αλλοιωθήκαν,
χωρίς αυτά, οι άνθρωποι, εσβήσαν, εξαθήκαν.

Το φωτεινό σου το μυαλό και τη σοφή σου γνώση,
όταν παιδάκι ήσουν, εγώ σου τα 'χα δώσει.

Τώρα που σε χρειάστηκα, σε έφερα κοντά μου,
γιατ' είσαι απ' τα σπάνια, δημιουργήματά μου.

Έλα εδώ και κοίταξε, μέσ' απ' αυτό το μάτι,
και πες μου, κάτω εκεί στη γη, αν ξεχωρίζεις κάτι.

Πω, πω, πω, πω, Δημιουργέ, τι έχεις καταφέρει;
βλέπ' από 'δω κάθε γωνιά, στου σύμπαντος τα μέρη.

Κοίτα και πες μου, αν θα δεις, μάνα σου και πατέρα,
κι αν είναι νύχτα σκοτεινή, ή φωτεινή ημέρα.

Είναι κοντά χαράματα, κοιμούνται στο κρεβάτι,
μήπως μπορώ σαν όνειρο, να τους μηνύσω κάτι;

Πατάς ετούτο το κουμπί, μπαίνεις στην κάμαρά τους,
με τούτο δω, άμα το θες, φτιάχνεις τα όνειρά τους.

Αυτό εδώ αν πατηθεί, στον ύπνο τους θα δούνε,
ό,τι εσύ τους έστειλες, κι ό,τι τους πεις θ' ακούνε.

Όνειρο φτιάχνει ο ποιητής, και τα κουμπιά πατάει,
και μέσ' τον ύπνο και των δυό, αστραπιαία πάει.

Είδαν, πού πήγε, τι εκεί, αποστολή θα έχει,
τι θέση του 'δωσε ο Θεός, τι δύναμη κατέχει.

Ξυπνούν κι οι δυό με μια χαρά, και λυτρωμένοι τώρα,
ποίησης κάνουνε γιορτές, που είναι Θεία δώρα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΑΤΑΣ

Γεωπόνος κορυφαίος, μα και άνθρωπος λαμπρός,
 Ικανός, πολύ σπουδαίος, βλέπει πάντοτε εμπρός.
 Ωκεάνιος σε γνώσεις, δίνει σ' όλους συμβουλές,
 Ρέκτης, όμορφος, ακμαίος, με καλές καταβολές.
 Γελαστός εκεί που πρέπει, αυστηρός αν χρειαστεί,
 Ορθολόγος, μες στη σκέψη, και σπουδή πολύ σωστή.
 Στρατηγόπουλο διαβάζει, τον Αρκάδα ποιητή,

Την ποιήτρια Κουμπάρη, την θαυμάζει και αυτή.
 Σαν θα ρίξει κάνα χιόνι, και παγώσουν τα στενά,
 Ιδιότητα αλλάζει, και το έργο αρχινά.
 Αγαπάει την αλήθεια, είναι σώφρων, συνετός,
 Τίμιος, χρηστός, ωραίος, ένας Έλληνας σωστός.
 Απ' τα βάθη της καρδιάς μου, φίλε Γιώργο σ' αγαπώ,
 Σύμπτυξα σε λίγες λέξεις, τόσα πού 'χα να σου πω.

Κ Ο Ρ Υ Φ Α Ι Ο Ι

Όταν σημάνει κίνδυνος, συναγερμός χτυπήσει,
 Μία ομάδα αίλουρων, ξορμά για να βοηθήσει.
 Αητού φτερά στους ώμους τους, φορούν τα παλικάρια,
 Δεν τους τρομάζει τίποτα, είν' στις ψηχές λιοντάρια.
 Αμέσως κατευθύνονται, εκεί που τους καλούνε,

Δεξιότηχες όλοι τους, καιρό δε σπαταλούνε.
 Ικμάδα και ζωντάνια, δυναμισμός και πάθος,
 Αετογέρακες σωστοί κι ανθρωπιστές στο βάθος.
 Σώζουν ζωές ανθρώπινες, δάση, περιουσίες,
 Ωφέλιμοι στο σύνολο, σπουδαίοι με αξίες.
 Συντονιστής και αρχηγός, ο Μαστοράκος Σπύρος,
 Η δράση όλων στέφεται, από μεγάλο κύρος.
 Σας πρέπει μπράβο, εύγε σας, Θεού ιδιοχείρως.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Πλάσμα που τόσο μέσα σου, βαθιά είναι κρυμμένοι,
του κόσμου όλου θησαυροί, ποιητο-σμιλεμένοι.

Ω, πόση δόση δύναμης, στα σωθικά σου έχεις,
και τι μεγάλο θέλγητρο, στα χέρια σου κατέχεις.

Με μιά_κουβέντα σου γλυκιά, το ηθικό υψώνεις,
χαϊδεύοντας με μιά ματιά, φως μαγικό απλώνεις.

Τα στήθια σου, τη μυρωδιά του μύρου αναβλύζουν,
κήπο γεμάτο πασχαλιές, και άνοιξη θυμίζουν.

Του άντρα εσύ τη δύναμη, σωστά την καθορίζεις,
το είδος το ανθρώπινο, εσύ διαιωνίζεις.

Ω, θείο επινόημα, ω, γέννημα σπουδαίο,
χωρίς εσένα τίποτα, δε θα 'τανε ωραίο.

Τι μέγα δημιούργημα, τι έργο φαντασίας,
σύμβολο ύπαρξης, ζωής, μα και αθανασίας.

Σκύβω, Θεέ, σε προσκυνώ, και σου φιλώ το χέρι,
που σκέφτηκες και έπλασες, το τέλειό μας ταίρι.

ΝΙΚΟΣ ΚΩΣΤΑΡΑΣ

Ο ΥΨΗΛΟΦΡΩΝ

Ντόμπρος και υψηλόφρονας, σπουδαίος πατριώτης

Ιδεολόγος, ταπεινός, σε όλα του ιππότης.

Καθαρόαιμος Αρκάς, άνδρας σωστός κι ωραίος,

Ολόχαρος, ευγενικός και πάντοτε ακμαίος.

Σεπτός σε όλους, φίλτατος και πολυδιαβασμένος,

Καλοπροαίρετος, αγνός, μα και πολιτισμένος.

Ωραΐζει με την πένα, δίνει σ' όλους συμβουλές,

Σεισμογράφος του καιρού μας, με καλές καταβολές.

Τον καλούν στις εκδηλώσεις, κι είναι πάντοτε μπροστά,

Αρωγός, που η Αρκαδία, τίτλο «ΜΕΓΑ» του χρωστά.

Ρητός, του κάνω δήλωση, πως τον θαυμάζω τόσο,

Ανησυχώ μην και φανώ, ανάξιος ωστόσο,

Σε ό,τι κάνει για εμέ, και δεν ανταποδώσω.

ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

Αρίστη πράξη, θεϊκή, ζωές ανθρώπων σώζει,
Ιεροτέρας προσφοράς, ο τίτλος της αρμόζει.
Μοναδική που δεν μπορείς να αντικαταστήσεις,
Ο μόνος τρόπος τη θανή να αντιμετωπίσεις.
Δαφνοστεφής, αισθάνεται, αυτός που αίμα δίνει,
Όταν σωθεί συνάνθρωπος και στη ζωή πια μένει.
Σωτήρες σεις που δίνετε το αίμα σας στους άλλους,
Ιδιαίτέρως σας τιμώ, σας θεωρώ **μεγάλους**.
Αποδεχτείτε σεβασμό, του ψυχικού σας κάλλους.

**ΛΙΓΟΣΤΕΨΑΝ ΟΙ ΑΕΤΟΙ
ΤΟΥ ΚΟΥΡΕΜΕΝΟΥ
Στον Θείο μου
Γιάννη Στρατηγόπουλο**

Το κυπαρίσσι έπεσε, το βάρυναν τα χρόνια,
κάμπους ξανά δεν θα ιδεί, μηδέ βουνών τα χιόνια.

Εφέτος ο Ταύγετος, δεν θα τον καρτερέσει,
γιατ' έμαθε πως ο αϊτός, άλλαξε τώρα θέση.

Λογγιές και Μαραθόλακα, Ανοιμάτα, Διπλάρη,
θρηνούν για τον αφέντη τους, που ο Χάρος έχει πάρει.

Στο Παλιομάντρι οι ελιές, τα φύλλα τους θα ρίξουν,
αφού κείν' τα χεράκια του, δεν θα τις ξαναγγίξουν.

Μα κι ο Ευρώτας, βουητά, παράξενα θα κάνει,
τον κότσυφα μες την φωλιά, το κλάμα θα τον πιάνει.

Που οι λεβέντες οι παλιοί, γερνάνε και πεθαίνουν,
του Κουρεμένου οι πλαγιές, έρημες τώρα μένουν.

Και το σπιτάκι το μικρό, εκεί στον Κουρεμένο,
τώρα θα μείνει ορφανό και μαυροφορεμένο.

Το καντηλάκι μοναχά, θα καίει όπως πρώτα,
που θα τ' ανάβει από βραδύς, η θεία Παναγιώτα.

Κι ύστερα, μόνη, σκεφτική, την πίκρα της θα πίνει,
κι ό,τι παλιό θ' αναπολεί, στο νου της που 'χει μένει.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Άνδρας λαμπρός, με θέλγητρο, καθηγητής σπουδαίος,
 Νηφάλιος, ευγενικός και σ' όλα του ακμαίος.
 Ταλαντούχος των γραμμάτων, μ' ένα πνεύμα θεϊκό,
 Ώριος, σωστός και ντόμπρος και με βλέμμα μαγικό.
 Νέκταρ σωστό ο λόγος του, οι συμβουλές του νάμα,
 Ήθος και γνώμη σπάνια, άλλο και τούτο θάμα.
 Σαλπίζει πάντα το καλό, διδάσκει σωφροσύνη,

Πηγή φωτός αστείρευτη, γεμάτος καλοσύνη.
 Αρκαδολάτρης που τιμά, τη μάνα Αρκαδία,
 Νότα πολύ ευχάριστη, χρόνια μες στην παιδεία.
 Αναπολώ κείν' τον καιρό, που μαθητή με είχε,
 Γιατί μέσα στον κόσμο μου, θέση καλή κατείχε.
 Ιδίως για τη μπέσα του και την εμπιστοσύνη,
 Ώστε μορφή αξέχαστη, στο νου μου έχει μένει.
 Τώρα π' αλλάξαν' οι καιροί, μεστώσαν οι καρποί του,
 Ο άξιος καθηγητής, τιμά το μαθητή του.
 Που μέσ' από τα έργα του, τον τόπο τους προβάλλει,
 Όμως γι' αυτό, τα μέγιστα κι αυτός έχει συμβάλλει.
 Υπέροχε καθηγητή, νιώθω για σε ωραία,
 Λάμπη προσδίδεις στη ζωή κι άλλα πολλά σπουδαία.
 Ολόψυχα σε χαιρετώ και σου φιλώ το χέρι,
 Στο νου μου έχω τα παλιά, η σκέψη που 'χει φέρει.

ΕΛΙΑ

Δένδρο, ΕΙΡΗΝΗΣ σύμβολο, Θεοευλογημένο,
που η παλλάδα Αθηνά, σε έχει φυτεμένο.

Στην Ιερή Ακρόπολη, στις Αττικής το χώμα,
έμβλημα τόσων αρετών, είν' το σεπτό σου σώμα.

Εσύ που δάκρυ έχυσες, για του Χριστού τα πάθη,
που στο Σταυρό μαρτύρησε, για των λαών τα λάθη.

Είσαι του κόσμου αγαθό, από τα πιο σπουδαία,
ω της θεάς των Αθηνών, εσύ «ΜΟΡΙΑ ΕΛΑΙΑ».

Το χώμα παίρνεις για τροφή και υγρό χρυσό μας δίνεις,
ίαμα γίνεται σωστό, κείν' το νερό που πίνεις.

Το ταπεινό σου το κλαδί, το κάνουμε στεφάνια,
δόξα στον κάθε αθλητή, τιμή και περηφάνια.

Τ' αρχαίο πνεύμα στους λαούς, το αντικατοπτρίζεις,
αφού κεφάλια νικητών, αιώνια στολίζεις.

Στων ικανών τα μέτωπα, συ βάζεις τη σφραγίδα,
είσαι η πιο ανεξίτηλη, στο πέραςμα γραφίδα.

Ω ασημόφυλλο δενδρί, ω γνώρισμα της νίκης,
το χρίσμα παίρνει από σε, καθ' Ολυμπιονίκης.

ΜΑΡΔΟΧΑΙΟΣ ΦΡΙΖΗΣ ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άνδρας γενναίος σε φαρί,κατάλευκο καλπάζει,
κει στης Ηπείρου τα βουνά,σαν τον Αϊ-Γιώργη μοιάζει.

Γεμάτος με παράσημα,από ανδραγαθίες,
πράξεις γεμάτες θαυμασμό,ηρωικές,ανδρείες.

Συνταγματάρχης του στρατού και Ελληνο-Εβραίος,
ο τρομερός σταυραετός,Φριζής ο Μαρδοχαίος.

Στις κακοτράχαλες πλαγιές,που ο εχθρός υπάρχει,
σαν λέοντας πραγματικός,κυριαρχεί και άρχει.

Και εμπνυχώνει το στρατό,που σαν αγέρας τρέχει,
να κάνει καταδίωξη,χιονίζει, είτε βρέχει.

Δεν τον τρομάζουν εχθρικά,όσα κι αν είν' κανόνια,
η δόξα τον ακολουθεί,γοργά εκεί στα χιόνια.

Και τραγουδώντας του γλυκά,της λευτεριάς τροπάρι,
τον στεφανώνει νοερά,κι άλλο βουνό σαν πάρει.

Και βάλει τη σημαία μας,στην πιο ψηλή κορφή του,
εκεί ακόμα βρίσκεται,αθάνατ' η μορφή του.

Πέντε Δεκέμβρη το πρωί,και του εχθρού τα σμήνη,
μπόμπες αφήνουν πάνω τους,μ' αυτός ορθός θα μέινει.

Καβάλα πάνω στ' άλογο,φροντίζει τους στρατιώτες,
τέτοιοι λογιούνται Ήρωες,αυτοί και Πατριώτες.

Δεν θε ποτέ να φυλλαχτεί,δεν τονε σκιάζει σφαίρα,
μυριάδες βόλια εχθρικά,ξεσκίζουν τον αέρα.

Τα σιδερόφτερα πουλιά, ποπάνω τους γυρίζουν,
σαν λαβωμένες ύαινες,βριχώνται και μουγκρίζουν.

Ο Μαρδοχαίος δεν λιγά,πες' κάτω του φωνάζουν,
οι μπόμπες σκάνε δίπλα τους,τη γη τηνε τραντάζουν.

Καμαρωτός στο άλογο,ατρόμητος κοιτάζει,
η Λευτεριά του τόπου μας,μόνο αυτή τον νοιάζει.

Κι ο Θρύλος,πέφτει εκεί νεκρός,στ' Αώου την κοιλάδα,
πριν ξεπνυχήσει φώναξε, **“Όλα για την Ελλάδα”**.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΣ ΚΩΣΤΑΡΑΣ

Στη γη του Πάνα άφησες, εγγύηση το νου,
εσύ, που ήσουν αετός, κι' ελάφι του βουνού.

Θαλασσοπούλι έγινες, τα πέλαγα να βρεις,
και την αρμύρα γεύτηκες, των θαλασσών της γης.

Τις τρικυμίες τσάκισες, παλεύοντας σκληρά,
και νικητής παρέλασες, στα μελανά νερά.

Την Αρκαδία δόξασες, στου κόσμου τα λιμάνια,
τους μίλησες για ήρωες, όπου γεννιούνται σπάνια.

Σε κοίταζαν με προσοχή, που μίλαγες με πάθος,
κι όλα τα είδη των ψαριών, χανόντουσαν στο βάθος.

Σαν άκουγαν τη βροντερή, φωνή σου, που το κύμα,
πρόσταζες άλλο προς τα σε, να μην τολμήσει βήμα.

Και όταν λάδι γίνονταν, τ' αγρίονεροβούνια,
στης Αρκαδίας έστελνες, ψηλά στα κορφοβούνια.

Κλεφτών τραγούδι πού 'λεγες, γεμάτος περηφάνεια,
και η μορφή σου έμεινε, σε πλοία και λιμάνια.

Δεν σε πλανέψαν ξωτικά, όσα κι αν είδες μέρη,
δεν ξέχασες του τόπου σου, το θρούμπι και τη φτέρη.

Τις καπνοδόχους του χωριού, έβλεπες που καπνίζαν,
με κείν' τα μάτια του μυαλού, που συνεχώς δακρύζαν.

Κι αφού της δόξας ένοιωσες, τη γλύκα, τη χαρά,
δανείστηκες και φόρεσες, του πελαργού φτερά.

Ωκεανούς επέρασες, θυμήθης τα παλιά,
και στις πατρίδας βρέθηκες, ξανά την αγκαλιά.

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟ ΣΑΛΠΙΣΜΑ

Σ' αυτούς που θέλουν άβουλο, τον κόσμο να τον κάνουν
και μπρος σε κάθε όραμα, τοίχους, φραγμούς του βάνουν.

Εσύ που έχεις δύναμη, στο νου και στην ψυχή σου,
πρέπει σκληρά ν' αντισταθείς, μην το ξεχνάς, θυμήσου.

Μπες προπομπός και φώναξε, θα σε ακολουθήσουν,
κι' άλλοι πολλοί που το μπορούν, τον κόσμο ν' αφυπνίσουν.

Κι όλοι μαζί, με μια κραυγή και τη γροθιά υψωμένη,
δώστε τον όρκο ν' ακουστεί, σ' όλη την οικουμένη.

Αφού υπάρχει θάνατος, να φοβηθείς τι έχεις,
ήρωας γίνε και χρυσή σελίδα θα κατέχεις.

Στην ιστορία των λαών, στο πέραςμα των χρόνων,
η οπτασία σου θα ζεί, στα βάθη των αιώνων.

Μην επιτρέψεις να στηθούν, οικόσημα και θρόνοι,
τον Τσε Γκεβάρα έχει στο νου και τον Κολοκοτρώνη.

Τον Μπολιβάρ «λευτερωτή», παράδειγμά σου φέρε,
τίποτα δεν χαρίζεται, μόν' κατακτιέται ξέρε.

Τ' άδικο γρονθοκόπησε και το κατεστημένο,
άλλαξ' ακόμα και αυτό, το κακοπεπρωμένο.

Τα ιερά ιδανικά, όλων προστάτεψέ τα
και των ανδρών επιφανών, τα έργα δίδαξέ τα.

Πράξεις δειλίας και γιές μέν, δεινά τιμώρησέ τες,
και κυβερνήσεις άνομες, αμέσως γκρέμισέ τες.

Τίμα αυτούς π' απέδειξαν, πως είναι πατριώτες,
μα στείλε στο απόσπασμα, τους κλέφτες, τους προδότες.

Και τα «γεράκια» των λαών, θα γίνουν κότες όλα,
αν τους αφήσεις δίχως τάνκς και δίχως πολυβόλα.

Σπάρτακος γίνε σύγχρονος, συμβιβασμούς μην κάνεις,
φάρος θα είσαι λαμπερός, ακόμα κι αν πεθάνεις.

Γιατί στο μέλλον οι λαοί, για σένα θα μιλάνε,
τα δοξασμένα χνάρια σου, πιστά θ' ακολουθάνε.

ΤΖΑΝΗΣ ΔΙΟΝΥΣΗΣ

Ταγμένος ειν' στην πρόοδο και στη Δημοκρατία,
 Ζήτημα θέτει τακτικά, για την πλουτοκρατία.
 Αν θα μπορούσε θ' άλλαζε τον κόσμο σε μια μέρα,
 Να πλύνει τη διαφθορά, τη σήψη, τη χολέρα.
 Ήθος και ύφος σπάνια και γνώση τον διακρίνει,
 Σκοταδισμό και ρατσισμό, με πάθος κατακρίνει.

Δυναμικός στο λόγο του, για το μπαλκόνι κάνει,
 Ιδανικός στη θέση τους, τους άνομους να βάνει.
 Ολόψυχα τον εκτιμώ, το ξέρει, το γνωρίζει,
 Νερό κι αν του προσφέρουνε, τους το αναγνωρίζει.
 Ύμνους ειρήνης, ποίματα, κι άλλα πολλά διαβάζει,
 Σε τάξη θέλει και μπορεί, τα πράγματα να βάζει.
 Ηγείται στον πολιτισμό, μπορεί και γοητεύει,
 Σκέψη σπουδαία και μυαλό, που όλους σαγηνεύει.

ΜΟΝΑΧΙΚΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Αντίκρυ στον Ταΰγετο, καρσί κι απ' το Παρδάλι,
ένα σπιτάκι στο βουνό, κατάλευκο προβάλει.

Σα νάν' ξωκλήσι φαίνεται, άμα το δει διαβάτης,
χρόνι' αγναντεύει στωικά, πολλά χωριά της Σπάρτης.

Ακούει τον πετροκόττυφα, π' απ' τη φωλιά το λέει,
μα και αυτόν τον χουρχουλιό, που κάτι νύχτες κλαίει.

Τον ακροβάτη γέρακα, με θαυμασμό κοιτάζει,
και το κοράκι σαν περνά και ρυθμικά του κράζει.

Καμάρι έχει τις ελιές, που φύτεψ' ο πατέρας,
και κυματίζουν οι κορφές, όταν φυσάει αέρας.

Τα ζούδια ακούει στις πλαγιές, του ποταμού αντάρα,
ο ήλιος ψάχνει να το βρει, αν έχει κατσαντάρα.

Δεν το φοβίζουν οι βροχές, κι οι μανιασμένοι αγέρες,
θεοί το προστατεύουνε, νυχτιές κακές και μέρες.

Και το φεγγάρι όταν βγει, θα το καλησπερίσει,
κι ο ήλιος με χαμόγελο, θα το καλημερίσει.

Όταν στο ξάγναντο φανεί, πιο πέρα απ' το ρουμάνι,
η Θειά-Δημήτρω και τη δει, πώ πώ χαρές που κάνει.

Μα σαν στην πόρτα του βρεθεί και βήμα μέσα κάνει,
απ' την αγάπη, και τους δυό, παράπονο τους πιάνει.

Θυμούνται όλα τα παλιά και οι αναμνήσεις τώρα,
ξυπνούν, κι οι δυό τους εύχονται, να μην περάσει η ώρα.

ΚΟΥΡΕΜΕΝΟΣ

Κατώμερο και χειμαδιό,λημέρι για ξωμάχους,
 Ολόγιομος με γλαντζινιές, σκίνα, πουρνάρια, βράχους,
 Υπάρχουν όμως και ελιές, με λάδι κεχριμπάρι,
 Ρεμβάζει όποιος κει βρεθεί, και κάτι πάει να πάρει.
 Εάν την Άνοιξη τον δεις, παράδεισο θυμίζει,
 Μαγεύεσαι με τ' άρωμα, π' από παντού σκορπίζει.
 Εκεί θ' ακούσεις καθαρά, της πέрдικας το λάλι,
 Νότες χαράς θα αισθανθείς, κοιτώντας το Παρδάλι.
 Όμως, αν πάς επίσκεψη και στα Πατσιλιβαϊϊκα,
 Σαφώς, σου κάνω δήλωση, θα την περάσεις μπέϊκα.

ΥΠΕΡΟΧΕ ΠΑΤΕΡΑ

Εσύ, που ήσουν σταυραϊτός κι ελάφι του βουνού,
κοιμήσου τώρα ξέγνοιαστος, θα σ' έχουμε στο νου.

Σ' ευχαριστούμε όλοι μας, για την τρανή βοήθεια,
τί να σου πρωτοθυμηθώ, ειν' άπειρη στ' αλήθεια.

Στις τρικυμίες της ζωής, επάλευες σκληρά,
και νικητής παρέλαυνες, μας γέμιζες χαρά.

Θυμάμαι, που μας μίλαγες, με τόση καλοσύνη,
και να προσέχουμ' έλεγες, τιμή, δικαιοσύνη.

Και πάντα το συνάνθρωπο, να' χουμε στο μυαλό μας
σ' ακούσαμε πατέρα μας και βγήκε σε καλό μας.

Τώρα που ήρθε η ώρα σου, να φύγεις στα ουράνια
σαν τον αϊτό φτερούγισες, γεμάτος περηφάνια.

Κι ανέβηκες πολύ ψηλά, και άγγιξες τ' αστέρια,
τίμια άνδρα, σου φιλώ τα ροζιασμένα χέρια.

Όλοι μας, θα σε έχουμε στη μνήμη μας πατέρα,
στέλνε μας νέα σου αν θές, με τη δροσιά τ' αγέρα.

Μείς, με το γέρμα του ηλιού, που η φύση σιγαλιάζει
πάν τα πουλάκια στις φωλιές, το βράδυ πλησιάζει,

Απ' τις ελιές που φύτεψες, θα φέρνουμε το λάδι,
να καίει το καντήλι σου, να φέγγει στο σκοτάδι.

*Το ποίημα αυτό απαγγέλθηκε απ' τον ίδιο τον ποιητή την ημέρα της
νεκρώσιμης τελετής του πεθερού του Δημήτριου Κουμουνδούρου
στις 11/12/2003 ως ένδειξη τιμής και σεβασμού
προς τον υπέροχο αυτό άνδρα
που για εκείνον βεβαίως εκείνη την ημέρα έγραψε.*

Ο ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

Στην παγωμένη λαγκαδιά, στη χιονοσκεπασμένη,
ο Καλογιάννος σε κλαρί, τον ήλιο περιμένει.

Να βγει, το δόλιο του κορμί, λίγο να του ζεστάνει,
ειν' παγωμένα τα φτερά, δίχως αυτά δεν κάνει.

Και κει που συλλογίζεται, κοιτάζοντας την πλάση,
νέος διαβάτης θα φανεί, και θα τον πλησιάσει.

Σκύβει και μες στις φούχτες του, τον Καλογιάννο βάνει,
μα το ζεστό το χνώτο του, πασχίζει να ζεστάνει.

Κι ο ψυχογιός του χειμωνιά, ο ανεμοδαρμένος,
αφού ζεστάθη για καλά, είναι ευτυχισμένος.

Ανοίγει τις φτερούγες του, πετά λίγο πιο πέρα,
μα νιώθει πάλι στο κορμί, τον τσουχτερό αγέρα.

Το παλικάρι το καλό, το χέρι του απλώνει,
και προς το άκακο πουλί, μ' αγάπη το ζυγώνει.

Κι αυτό πάει και κάθεσαι, στο χέρι του διαβάτη,
και του κουνάει την ουρά, σα να του λέει κάτι.

Ο νέος που κατάλαβε, τί το πουλάκι θέλει,
δεν θα τ' αφήσει μοναχό, στις παγωνιάς τα βέλη.

Χαϊδεύοντάς το στοργικά, στο δρόμο προχωρούσε,
τη θαυμαστή τη φορεσιά, πού βρήκε το ρωτούσε.

Να μάθει για το ένδυμα, που μοιάζει με χλαμύδα,
και λάμπει όταν το χτυπά, του ήλιου η αχτίδα.

Πού ήβρες τούτη τη στολή, την κοκκινοχρωμούσα,
που θα 'νιωθα σα Βασιλιάς, άμα κι εγώ φορούσα;

Καλέ μου φίλε, κάποτε, μι' αγάπη είχα μεγάλη,
στα καταβάθια της καρδιάς, εκεί την είχα βάλει.

Ήταν στολίδι πα στη γη, ήτανε ο θεός μου,
πηγή ζωής για μένανε, ο ήλιος και το φως μου.

Και μία μέρα του Μαγιού, αγαπητέ διαβάτη,
πάνω σ' ολάνθιστο δεντρί, φτιάξαμ' ένα κρεβάτι.

Και παιχνιδίζοντας τρελά, και μες στον έρωτά μας,
ώ! τί χαρά, επιάσαμε, τα πρώτα τα παιδιά μας.

Μιά μέρα που την κράταγα, σφιχτά μες στα φτερά μου,
την παίρνει ο ύπνος ο γλυκός, μέσα στην αγκαλιά μου.

Τότε, απαλά την άφησα, να κοιμηθεί ακόμα,
βρήκα τροφή για τα πουλιά, που άνοιγαν το στόμα.

Γυρνώντας πίσω χαρωπά, στο φτωχικό μας σπίτι,
κουλουριασμένο στη φωλιά, βλέπω έναν αστρίτη.

Το βλέμμα του μου κάρφωσε, τη γλώσσα του μου δείχνει,
λίγα μονάχα φάνηκαν, απ' τα πουλιά μας ίχνη.

Διαβάτη, τότε έσβησα, εχάθη η λαλιά μου,
και σκέφτηκα τί θα γινώ, πού είναι τα πουλιά μου.

Κοιτάζω κάτω, τι να δω, πάνω σε μιά αφάνα,
αιμορραγούσα σφάδαζε, η δόλια τους η μάνα.

Το ξεσκισμένο στήθος της, παλεύοντας να γιάνω,
νιώθω την κρύα την οχιά, να 'ρχεται κατά πάνω.

Τη γλώσσα τη διχαλωτή, αμέσως μου προβάλει,
φύγε της σκούζω ερπετό, χάσου της κράζω πάλι.

Το φίδι τότε δειλίασε, εσύρθηκε και χάθη,
επήγε και εκρύφθηκε, στις ρεματιάς τα βάθη.

Και προσπαθώντας βιαστικά, κάτι γι' αυτήν να κάνω,
το αίμα της εχύθηκε, στην τραχηλιά μου πάνω.

Κι αφού η καλή μου έφυγε, τραβώντας για τον Άδη,
γκόλφι για μένα άφησε, το κόκκινο σημάδι.

Διαβάτη όμως μη μου κλαις, και μη σε πιάνει ο πόνος,
πάντα να ξέρεις στη ζωή, γιατρός μας είν' ο χρόνος.

ΠΑΠΑΝΔΡΕΑΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ

Πάνω απ' όλα άνθρωπος, π' ανησυχίες έχει,
Από μικρόν, φλόγα ψυχής, τότε διακατέχει.
Παπάς λεβέντης, Κρητικός, μοιάζει στον Παπαφλέσσα,
Απ' τη ματιά του θέ να δείς, του λόγου του τη μπέσα.
Στ' ανώγεια τα ηρωικά, στο Ρέθυμνο στην Κρήτη,

Αϊτό θυμίζει λεύτερο, εκεί στον Ψηλορείτη.
Γέφυρα είναι μεταξύ Θεού και των ανθρώπων,
Ωκύπτερος, ζευκτήρ της γης και των ουράνιων τόπων.
Νους προηγμένος, σύγχρονος, και των παιδιών ο θρύλος,
Ιππότης, μα και κήρυκας και της ειρήνης φίλος.
Σαλπίζει με το λόγο του, τις μηνήμες συνεγείρει,
Ταγμένος ειν' στο σύνολο, γι' αγώνες εξεγείρει.
Ηγήτορας πνευματικός και ταπεινός συνάμα,
Σπουδαίος άνδρας, ζηλευτός, της νεολαίας νάμα.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

Ντόμπρος, ευθύς, πολύφροντις και γνήσιος πατριώτης,
 Ικανός πολύ, σε όλα του, ξεχωριστός, ιππότης.

Κάθε τι που έχει σχέση, με αγώνες ιερούς,
 Ο κυρ-Νίκος είναι πρώτος, στους αμνήμονες καιρούς.
 Σπουδαίος άνδρας, δεν ξεχνά, το χρέος του να κάνει,

Παλικαρίσια μάχεται και σ' όλα άκρη βγάνει.
 Αγάλματα και προτομές, πασχίζει για να στήνει,
 Ρέπει προς τον πατριωτισμό, θρύλος θαρρώ θα γίνει.
 Αγαπάει τους ανθρώπους, το χωριό του δεν ξεχνά,
 Στέκεται πάντα κοντά του και για 'κείνο μεριμνά.
 Καθαρόαιμος Αρκάδας, γέννημα φτωχού χωριού,
 Έχει τίτλους και αστέρια, μα καρδιά μικρού παιδιού.
 Υπολήπτομαι, τιμάω, τον απλό το Στρατηγό,
 Όποιος θέλει να προσφέρει, ας τον έχει οδηγό.
 Πρασινιώτες, είν' τιμή σας, περηφάνια μεγάλη,
 Ότι το μικρό χωριό σας, τέτοιον άντρα έχει βγάλει.
 Υποκλίνομαι μπροστά σας, μέσω αυτού, σας αγαπώ,
 Λογαριάστε με σαν φίλο, ταπεινά σας χαιρετώ.
 Ονειρεύομαι να νιώσω, του χωριού σας τη δροσιά,
 Στρατηγόπουλος ο Χρήστος, απ' τη Βλαχοκερασιά.

ΦΙΛΕ ΜΙΜΗ ΑΚΟΥ:

Στο μακρινό ταξίδι σου, εκεί ψηλά στ' αστέρια,
φτερά θα γίνουν δύπυχα, τα δυνατά σου χέρια.

Να φτάσεις κει που κατοικούν, οι άνδρες οι σπουδαίοι,
της λευτεριάς οι αετοί, αδούλωτοι, γενναίοι.

Για τους αγώνες πού 'κανες, σε τούτη εδώ τη ζήση,
σημαιοφόρο ο Θεός, αμέσως θα σε χρίσει.

Σ' άτι βαρβάτο θ' ανεβείς, και θα το σπιρουνιάσεις,
υψώνοντας το λάβαρο, ευθείς θα παρελάσεις.

Και θα περνάς καμαρωτός, με λεβεντιά και χάρη,
κ' η σάλπιγγα 'θε να ηχεί, της λευτεριάς τροπάρι.

Τάγμα αγγέλων πάνω σου, σχήμα σταυρού θα πάρει,
και θα κραυγάζει ρυθμικά, 'Μπράβο στο παλικάρι'.

Τότε, κοιτάζοντας στη γη, εσύ με παρρησία,
θε να φωνάξεις δυνατά, 'ΕΛΛΑΣ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ'.

*Απαγγέληκε από τον ίδιο το δημιουργό, κατά την
εξόδιο τελετή του φίλου του, Μίμη
Παπαντωνόπουλου, στις 14/08/2004.*

"ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ"

Αν ζούσες 'κείνον τον καιρό, με τον Κολοκοτρώνη,
οπλارχηγό θα σ' έχριζε, και καπετάν' Αντώνη.

Γιατ' έχεις λιονταριού καρδιά, μες το φαρδύ σου στήθος,
και κατοικούν στον κόσμο σου, η μπέσα και το ήθος.

Μαζί με το Νικηταρά, τον Παπαφλέσσα κι άλλους,
κι εσύ θε να ξεχώριζες, σαν τους πολύ μεγάλους.

Θα κατοικούσες σε σπηλιές, σε κλέφτικα λημέρια,
και λάβαρα θα ύψωναν, τα στιβαρά σου χέρια.

Αφού τις νίκες θα 'παιρνες, τη μια κοντά στην άλλη,
και την πατρίδα θα 'κανες, ακόμα πιο μεγάλη.

Κι εγώ, αν ήμουν ποιητής, κι αρματωλός κοντά σου,
θα εξυμνούσα, θα 'γραφα, τα κατορθώματά σου.

Στον ανδριάντα στο χωριό, που θα σου είχαν κάνει,
θα έγραφαν επίγραμμα:

“Ο καπετάνιος ο τρανός, δεν έχει αποθάνει.
Μονάχα ξεκουράζεται, σιγά, μην τον ξυπνάτε,
διαβάτες και περαστικοί, ανάλαφρα πατάτε”.
Της δόξας το γλυκό φιλί, δικαίως θα ’χες πάρει,
αφού θα ήσουν τρομερό, κι αδούλωτο λιοντάρι.

*Γραμμένο σε στιγμή ποιητικής έξαρσης, για τον
καθηγητή μου, Αντώνη Παναγιωτόπουλο.*

ΣΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗ ΠΟΙΗΤΗ ΠΑΝΟ ΚΟΠΙΤΑ

Όταν βοριάδες, θύελλες και αστραπές βρυχούνται
και τα πελώρια σύννεφα στις κορυφές κοιμούνται.

Της φύσης τα πετούμενα κρύβονται μες στα δάση,
εσύ ξωμάχε ποιητή, νιώθεις αλλιώς την πλάση.

Τα βλέπεις όλα μαγικά, θες να τα ερμηνεύεις,
περιπολεί το είναι σου, καθώς τα αγναντεύεις.

Σαν άτι γοργοπτερούγο, καλπάζει η φαντασία,
γνωρίζεις μέσα στη ζωή, ποια είναι η ουσία.

Κι όταν θα 'ρθεί η άνοιξη, θα μπει το καλοκαίρι,
θα βόσκεις το κοπάδι σου, θα σου μιλάει τ' αγέρι.

Σαν αχυρένια θεμονιά, θ' ανάψουν τα εντός σου
κι από ουράνια δύναμη, θα ενταθεί το φως σου.

Η φοβερή η πένα σου, τραγούδια θα στιχίσει,
ξέρεις να ζεις ανθρώπινα κι αγνά εκεί στη φύση.

Με τη γλυκιά φλογέρα σου, ψηλά στα καταράχια,
τα κλέφτικα τραγούδια σου, π' αντιλαλούν στα βράχια.

Κάνεις αηδόνια, πέρδικες, γλυκόλαλα πουλιά,
να χαίρονται που σε ακούν, μέσ' από τη φωλιά.

Κι ο βασιλιάς ο σταυραητός, στον ουρανό επάνω,
ζυγιάζει τις φτερούγες του, σου κράζει «Γιιά σου Πάνο».

Ο ζωοδότης φωτιστής, ολημερίς παρέα,
μ' έναν ωραίο ποιητή, θαύμα περνά κι ωραία.

Και όταν έρθει η στιγμή, λίγο προτού να δύσει,
μ' ένα γλυκό χαμόγελο, θα σε καλονυχτίσει.

Για να 'ρθει κείν' το λαμπερό, τ' ολόγιομο φεγγάρι,
αιώνες ίδιο ραντεβού, τη θέση του να πάρει.

Κι εσύ εκεί στη στρούγκα σου, στις φύσης τη μαγεία,
νιώθεις σαν αυτοκράτορας, δεν θες τα μεγαλεία.

Το θόλο τ' ουρανού κοιτάς, που κρέμονται τ' αστέρια,
φιλοσοφείς την ύπαρξη, σηκώνοντας τα χέρια.

Αναφωνείς μ' ευλάβεια, καθώς ζητάς μιά λύση,
Θεέ μου, σε ευχαριστώ, που ζω μέσα στη φύση.

ΕΣΥ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΣΕΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Δεν ήσουν επιστήμονας και θέσεις δεν κατείχες ,
μόνον αγάπη μέσα σου, για τους ανθρώπους είχες.

Γι' αυτό, περήφανε αητέ, κάθε πουλιού τραγούδι,
κάθε αγέρα φύσημα, κάθε κραυγή από ζούδι.

Και του ηλίου ανατολή και οι αστραπές ακόμα,
εσένα θα θυμίζουνε, κι ας είσαι μες στο χώμα.

Θα 'ρχόμαστε τ ' απόβραδο, με λάδι και λιβάνι,
λουλούδια κάποιος από μας, στο μνήμα σου θα βάνει.

Θ' ανασηκώνεις το κορμί, την ευωδιά θα παίρνεις,
κι αφού χορτάσεις για καλά, πίσω ξανά θα γέρνεις.

Θα καίει το καντήλι σου, θα φέγγει στο σκοτάδι,
γλυκόχρωμο θα γίνεται, το σκοτεινό το βράδυ.

Κι απ' τις κορφές τριγύρω σου, λογιών-λογιών πουλιά,
θα κελαηδούν να χαίρεσαι, τραγούδια απ' τα παλιά.

Αυτά που όλοι λέγατε, κείν' τα ωραία χρόνια,
άνθρωποι σαν και σένανε, στις μνήμες ζουν αιώνια.

Σαν έλθει γλυκοχάραμα, που η μέρα πάει ν' αρχίσει,
θε να φανεί δειλά-δειλά, ολόγυρα η φύση.

Θα σκάσει μύτη ο φωτιστής, θα δει τα κορφοβούνια,
και θα σκαρίσει η στάνη σου, θ' ακούσεις τα κουδούνια.

Κι απ' τα γλυκά βελάσματα, ο ύπνος θα σε πάρει,
το να κοιμάσαι ήσυχος, είναι μεγάλη χάρη.

*Στο φίλο μου, Θανάση Μήτσιο,
που είχε πάντα έναν καλό λόγο
να πει για τους ανθρώπους.*

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Στου Κουρεμένου την πλαγιά, θα χτίσω μοναστήρι
και στη γιορτή της Παναγιάς, θα κάνω πανηγύρι.

Κι ο ήχος της γλυκόλαλης καμπάνας θα ηχεί,
στου Ταῦγέτου τα χωριά, θα φτάνει, θ' αντηχεί.

Κι ένα μεγάλο άγαλμα, της Κυρά-Παναγίας,
θα στήσω να φωτοβολεί, εις δόξαν της Αγίας.

Θα δώσω στους καλόγερους, το χτήμα να δουλεύουν
και τον γονιών μου τις ελιές, να σκάβουν, να κλαδεύουν.

Το λάδι το μοσχόβολο, θα ρίχνουν στα καντήλια,
να καίνε, να μη σβήνουνε, αιώνες, χρόνια χίλια...

Και μέσα στο καλύβι μας, σ' ασημοσκαλισμένα,
κουτιά, θα βάλω τα οστά, τα ταλαιπωρημένα.

Της μάνας, του πατέρα μου, να μην τα φάει το χώμα,
βοήθα Παναγία μου, να κάνω κι άλλ' ακόμα!

Τ' αγαπημένο μου χωριό, κέντρο όλου του κόσμου,
για να γιατρεύω άρρωστους, δύναμη Θεέ μου δώσ' μου.

Τις νόσους τις επάρατες, τον ύπουλο καρκίνο,
το AIDS να εδάμαζα, να το 'λιωνα κι εκείνο.

Να είμαι πάντα ταπεινός και να με λέν' ιππότη,
να νιώθετε περήφανοι, από το γιο του αγρότη.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Ήταν αρχές μιάς άνοιξης, που μ' έφερες εδώ,
μέρες καλές ευτύχησα, καλό χωριό να δω.

Δεν μου 'λειψε ούτε στοργή, ούτε και κάτι άλλο
κι η γειτονιά μ' αγάπησε, γι' αυτό δεν αμφιβάλω.

Και γω κοντά στον άνθρωπο, σαν φύλακας πιστός,
έκανα το καθήκον μου και ήμουν σωστός.

Δεν ζήμωσα κανένανε, για όλους ενοιαζόμουν,
μην μπουν τσακάλια στο χωριό, μόνο λαγοκοιμόμουν'.

Κι ενώ περνούσα όμορφα και τα χαιρόμουν όλα,
κάποιος χωρίς συνείδηση, μου έριξε μια φόλα.

Την έφαγα ο άδολος, πίστευα στους ανθρώπους,
δεν φανταζόμουν ποτέ, άνανδρους τέτοιους τρόπους.

Με θέρισε η άτιμη, μου 'λιωσε τα εντός μου,
παραλυθήκαν' όλα μου, χανότανε το φως μου.

Εσκέφτηκα προς σε να 'ρθώ, κάτι για να μου δώσεις,
απ' το φριχτό μαρτύριο, το δόλιο να με σώσεις.

Μα πριν προλάβω κάνα δυό, βηματισμούς να κάμω,
από το δηλητήριο, σφαδάζω, πέφτω χάμω.

Κρύος ιδρώτας έλουσε, ολόκληρο το σώμα,
αίμα απ' το στόμα έβγαλα, που έβαψε το χώμα.

Πρόλαβα μόνο ένα αφ, αφεντικό να κάνω,
για να σας πω ευχαριστώ, για όλα πριν πεθάνω.

Δεν θά 'σβηνα καταμεσής στο δρόμο μεσημέρι,
αν το 'ξερεις θα μέγειανε, το μαγικό σου χέρι.

Κι η θειά Δημήτρω πέρασε και νόμισε κοιμάμαι,
έλα Ασήκη μου εδώ, στο σπίτι για να πάμε.

Μου λέει, μα, σγκώνονται, ποτέ τα πεθάμενα,
τα σκοτωμένα, τ' άμοιρα και τα φαρμακωμένα;

Ήρθες, με πήρες σαν παιδί, με πήγες μες στον κήπο,
για τέτοια μεταχείριση, χαιρόμουν, τι να είπω.

Πήρες την τσάπα την καλή και το καινούργιο φτυάρι,
μακρύ κιβούρι μ' άνοιγες, καλά για να με πάρει.

Στο πρόσωπό σου έτρεχε, κυλούσε ο ιδρώτας,
λες και σε περιέλουζε, ο ποταμός Ευρώτας.

Με έπιασες προσεκτικά, μην τύχει και χτυπήσω,
τέτοια ταφή την προτιμώ, παρά το για να ζήσω.

Με έβαλες σαν άνθρωπο, δεν μ' έριξες σαν σκύλο,
να ξέρεις πάντα σ' έβλεπα, καλύτερό μου φίλο.

Καθώς αναπαυόμουνα, στην αγκαλιά της γης,
τα μάτια σου ετρέχανε, σαν το νερό πηγής.

Είπα, για 'κείνον' τον φονιά, με το κακό το χέρι,
'μένα, με θάβει ποιητής, εσένανε ποιός ξέρει;

Τι όρνια θα ξεσκίσουνε, το βρώμικο κορμί σου,
αν κάτι τέτοιο σου συμβεί, κείν' τη στιγμή θυμήσου.

Τα λόγια από το σκυλί, που σκότωσες κι εχάρης,
ήλθ' ο καιρός παλιάνθρωπε, το μάθημα να πάρεις.

Α Θ Α Ν Α Σ Ι Α

Βρε μαύρη γης π' αχόρταγα, τρως του λεβέντες χρόνια,
κάνε νισάφι τώρα πια, δείξε λίγη συμπόνια.

Τι θες του κόσμου τα παιδιά, μαζί σου και τα παίρνεις,
γιατί στους δόλιους τους γονιούς, τη συμφορά τους φέρνεις;

Τα μαύρα μάτια γιατί τρως; τα πράσινα τι πίνεις;
γιατί τους νέους και τις νιές, να ζήσουν δεν αφήνεις;

Μην τα δασιά τους τα μαλλιά, τη νιότη τους ζηλεύεις,
μη χαίρεσαι και μη γελάς, τον κόσμο σαν παιδεύεις;

Χαροκαμένες γιατί θες, τις έρμες τους τις μάνες;
γιατί ποθείς λυπητερά, ν' ακούγονται οι καμπάνες;

Κι απ' τις γυναίκες που 'ναι νιές και που θα μείνουν χήρες,
με τα μικρά τα ορφανά, τους άντρες γιατί πήρες;

Μην παίρνεις άλλους να χαρείς, σταμάτα εδώ στο Γιάννη,
τον πόνο τον αβάσταχτο, ποιος το μπορεί να γιάνει.

- Εγώ δεν παίρνω τα παιδιά, άλλος σ' εμέ τα φέρνει,
αυτός τους κόβει τη ζωή, τις μάνες μαυροντένει.

Σ' εμέ, ευθύς σαν έρχονται, νέα ζωή τους δίνω,
τους μεταλλάσσω τα κορμιά, μ' άλλη μορφή τους ντύνω.

Τους λεβεντόκορμους τους νιους, τα λυγερά κορίτσια,
εγώ τα κάνω λούλουδα, τα κάνω κυπαρίσσια.

Κι αφού ποτέ δεν έδωσα, εγώ ελπίδες φρούδες,
ξέρε πως όλων οι ψυχές, γίνονται πεταλούδες.

Π' ακροβατούν στους ουρανούς και όλους σας θωρούνε,
αν έλθει όμως ο καιρός, ξανά σ' εμέ θα ρθούνε.

Γιατί αυτό που χάνεται, οριστικά δε σβήνει,
θα έρθει μέρα που ζωή, πάλι θα ξαναγίνει.

Κι αν τα θρηγόφωνα πουλιά, τώρα μοιρολογούνε,
παύουν να κλαίν' και αρχινούν αηδόνια να λαλούνε.

- Ε, τότε γη, το χάροντα στο χώμα αν ξαπλώσω,
το λαβωμένο μου χωριό θα σώσω, θα γλιτώσω.

- Ποιητή! Μη βασανίζεις το μυαλό, μην τρέχει η φαντασία,
στις μαυροφόρες να το πεις, υπάρχει ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

Άναψε σε παρακαλώ,
φίλτατε παπα-Ανδρέα,
ένα κερί ευλαβικά,
για τον καταδρομέα.

Του τόπου σου τον Ήρωα,
το Γιώργο το Χρονιάρη,
που το φιλί τ' αθάνατο,
της δόξας έχει πάρει.

Από εμέ τον ποιητή,
από την Αρκαδία,
και ψάλ' του ένα τροπάριο,
που να 'χει μελωδία,

Ηρωϊκή, και ν' ακουστεί,
έως τη Λευκωσία,
εκεί που δίδαξε το πως
οι άνδρες στεφανώνονται,
με την ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

Κάντε στον Γιώργη προτομή,
για να περνούν οι νέοι,
να βλέπουν πώς δοξάζονται,
οι άντρες οι γενναίοι.

Και γράψτε το επίγραμμα,
να μείνει στους αιώνες,
γι' αυτούς που για τα ιδανικά,
πεθαίνουν στους αγώνες:

**“Για της πατρίδας την τιμή,
θάνατος δεν υπάρχει,
αφού της δόξας η πυγμή,
μεσουρανεί και άρχει”.**

Φίλα μου τρις, στο μέτωπο,
εκείνο το λιοντάρι,
το στρατηγό τον Μανουρά,
που θέση έχει πάρει,

Στης ιστορίας τις χρυσές,
σελίδες τ’ όνομά του,
μια μέρα εκεί στην Κύπρο μας,
να δω το άγαλμά του.

Και μην ξεχάσεις κάποτε,
τους Ήρωες να φέρεις,
- τον τρόπο αιδεσιμότητα,
μόνον εσύ τον ξέρεις -.

Στο δοξασμένο σου χωριό,
σ’ ένα μεγάλο αλώνι,
καβάλα σε άτια κρητικά,
και τον Κολοκοτρώνη,

Να λέει τραγούδι κλέφτικο
κι ο Διάκος μαντινάδα
και ν’ ακουστούν οι μπαταριές,
σε όλη την Ελλάδα.

Να μάθουν γι’ άλλη μια φορά,
οι ντόπιοι και οι ξένοι,
με τέτοιους άνδρες ένδοξους,
το γένος δεν πεθαίνει!!!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ

Πήγε ο χάρος μιά βραδιά, τη μάνα για να πάρει,
μα ήλθε αντιμέτωπος, με ένα παλικάρι.

Ήταν ο γιος που δίπλα της, καθόταν και κοιτούσε,
τον πυρετό μην ανεβεί, το χέρι της κρατούσε.

Από ημέρες άρρωστη, βρίσκεται στο κρεβάτι,
κι ο γιος κάθεται δίπλα της, χωρίς να κλείσει μάτι.

Καθώς ο χάρος άνοιξε, την πόρτα του σπιτιού της,
τον βλέπει η γερόντισσα και λέει του παιδιού της:

Μην τον αφήσεις, γιόκα μου, μαζί του να με πάρει,
δείξ' του πως είσαι δυνατός, Βλαχοκερασιώτης, παλικάρι.

Δεν θέλω τόσο γρήγορα, μόνο να σε αφήσω,
θέλω εγγόνια για να δω κ' ύστερ' ας ξεψυχήσω.

Σηκώθη πάνω το παιδί, τα στήθια του προβάλλει,
φύγε, του λέει, χάροντα, μάνα δεν κάνω άλλη.

Ο χάροντας δεν άκουσε, δε θε να κάνει πίσω,
το παλικάρι ξανά λέει, φύγε, θα σε χτυπήσω.

Ο χάρος τότε τον κοιτά, του λέει αγριεμένα,
ποτέ δε μπόρεσε κανείς, ν' αντισταθεί σε μένα.

Αν είσαι τόσο δυνατός, του λέει το παλικάρι,
πάλη, πάμε να κάνουμε, στο κόκκινο λιθάρι.

Μα θέλω όλο το χωριό, εκεί μπροστά, να βλέπει,
πως θα σε ρίξω καταγής, έτσι να γίνει πρέπει.

Ο χάροντας συμφώνησε, οι δυό τους να παλέψουν,
και τώρα όλο το χωριό, στην πέτρα θα μαζέψουν.

Φεύγουν και πάν' στην εκκλησιά, βαράνε την καμπάνα,
την πάλη όλοι να ιδούν, για του παιδιού τη μάνα.

Στην πέτρα όλοι πήγανε, κανείς δεν έχει μείνει,
στα σπίτια κι όλοι καρτερούν, τη μάχη για να γίνει.

Πάνω στο βράχο βάλανε, τον Λάγγα μπαρμπα-Γιάννη,
που είν' ο γεροντότερος, το διαιτητή να κάνει.

Όλοι οι άλλοι κάθισαν, τριγύρω απ' τ' αλώνι,
βλέπουν του χάρου το παιδί, το χέρι να απλώνει.

Δώσαν' τα χέρια κι' είπανε, αυτός που θα κερδίσει,
στην πέτρα εκεί την κόκκινη, στο τέλος θα καθίσει.

Κι' ο ηττημένος, τρεις φορές, τα πόδια θα του πλύνει,
και συμφωνία κυριών, κείν' τη στιγμή θα γίνει.

Ο μπαρμπα-Γιάννης, τρεις φορές, ψηλά πυροβολάει,
και ο αγώνας ο σκληρός, αμέσως αρχινάει.

Ο χάροντας πρώτος αυτός, το νέο τον χτυπάει,
δε νοιώθει τίποτα ο νιος, γελά και τον κοιτάει.

Ο Νέος ετοιμάζεται, το χτύπημα να δώσει,
σ' αυτό που πριν εδέχτηκε, τώρα ν' ανταποδώσει.

Σιγή απ' όλους γίνεται, κανένας δε μιλάει,
σφίγγει ο νέος τη γροθιά, το χάροντα χτυπάει.

Μα είν' θεριό ο χάροντας, τα στήθια του ατσάλι,
τίποτα δεν αισθάνεται, μα θα χτυπήσει πάλι.

Χτυπά το νέο δυνατά, γροθιά γερή του δίνει,
το παλικάρι ακούνητο κι αλύγιστο θα μείνει.

Φωνάζει ο κόσμος δυνατά, το νέο ενθαρρύνει,
χτύπα, του λένε, δυνατά, στον τόπο για να μείνει.

Έτοιμος τώρα, είν' ο νιος, κοιτάζει τη γροθιά του,
χτυπά το χάρο δυνατά, πάνω στα σωθικά του.

Αγκομαχεί ο χάροντας, χάνει και τη μιλιά του,
συνέρχεται κι' είν' έτοιμος, να ρίξει τη γροθιά του.

Αγριεμένος και κακός, το σώμα του φουσκώνει,
χτυπά το νέο άγρια, στο στήθος τον ματώνει.

Αίματα τρέχουνε στη γη, ο τόπος κοκκινίζει,
κι όταν το αίμα σταματά, ο αγώνας ξαναρχίζει.

Ανάσα παίρνει δυο φορές, σηκώνει την πυγμή του,
στο χάρο ρίχνει τη γροθιά, μ' όλη τη δύναμή του.

Σπαράζει ο χάρος πέφτοντας, κάτω εκεί στο χώμα,
μα είν' θεριό ανήμερο, δυνάμεις έχει ακόμα.

Σηκώνεται και έτοιμος, είναι για να χτυπήσει,
πιστεύει τούτη τη φορά, ο νιος θα ξεψυχήσει.

Ανάσες παίρνει, δυνατές, μουγκρίζει και φουσκώνει,
 τώρα, του λέει, τίποτα να ξέρεις δε σε σώνει.

Ο νέος κάθεται μπροστά, προβάλλοντας τα στήθια,
 γροθιά γερή 'θε να δεχτεί, τρομαχτική στ' αλήθεια.

Μ' αντί να πέσει κάτ' ο νιός, αντί να ξεψυχήσει,
 τα δάκτυλά του ο χάροντας κρατά, που 'χει τσακίσει.

Ουρλιάζει, σκούζει δυνατά, όχι από τον πόνο,
 που δεν ξεψύχησε ο νιος, από αυτό και μόνο.

Ο νέος έχει ζαλιστεί, κουνάει το κεφάλι,
 συνέρχεται, κι' είν' έτοιμος, για να χτυπήσει πάλι.

Το χάροντα τώρα κοιτά, που έχει γίνει μαύρος,
 λυσομανά και φέρεται, σα μανιασμένος ταύρος.

Το παλικάρι έτοιμο, το χτύπημα να κάνει,
 μα ο χάρος φέρετ' ύπουλα κι' απ' τα μαλλιά το πιάνει.

Ο μπαρμπα-Γιάννης φώναξε, διαιτητής σαν είναι,
 ανανδρε, χάρε, ύπουλε, σωστός αμέσως γίνε.

Τίποτ' αυτός, δεν άκουσε, το νέο τον κρατάει,
 απ' τα μαλλιά και μιά γροθιά, στο πρόσωπο του σκάει.

Θα σε σκοτώσω, πού θα πας, θα γίνει η κηδεία,
 λέει στο νιό που τ' απαντά, αυτό, είν' ανανδρία.

Ο χάροντας δεν του μιλά, άλλη γροθιά του δίνει,
 το παλικάρι ακίνητο, ξανά όμως θα μείνει.

Το χάροντα τότε κοιτά, στα μάτια αγριεμένο,
το παλικάρι και του λέει, χάροντα, δεν πεθαίνω.

Μα θέλω κάτι να σου πω, πριν τώρα ξεψυχήσεις,
μες στο δικό μου το χωριό, ξανά δε θα πατήσεις.

Θα σε ξαπλώσω καταγής, θα λιώσω το κορμί σου,
μπρος στη δική μου δύναμη, ωχριά η δύναμή σου.

Σε τούτο εδώ το άκουσμα, βρυχάται κι αγριεύει,
ο χάρος κι από το κακό, ο νους του, του σαλεύει.

Ορμά επάνω στο παιδί, του σφίγγει το κεφάλι
και στο λαιμό τα δόντια του, γερά τα έχει βάλει.

Θέλει το αίμα του να πιεί, ο νικητής να γίνει,
φόβος και τρόμος στο χωριό, όπως και πριν να μείνει.

Ο νέος τότε του περνά, τα χέρια του στη μέση,
σφίγγει το χάρο τρομερά, στο χώμα αυτός θα πέσει.

Εξάπλωσε παντοτινά, μπροστά από την πέτρα,
και απ' το στόμα έβγαλε, μιά φλόγα δύο μέτρα.

Κι ο νιος, ευθύς ανέβηκε, στο κόκκινο λιθάρι,
υψώνοντας το χέρι του, λέει το παλικάρι.

Τη νίκη που κατάφερα, στον Αγιο-Λιά 'δω πάνω,
από μικρός σκεπτόμουν, δώρο να σας την κάνω.

Μα θέλω να 'στε όλοι σας, φίλοι κι αγαπημένοι,
στο δοξασμένο μας χωριό, να ζείτε μονιασμένοι.

Γυρνούν γλεντώντας στο χωριό, πάνε στου νιού τη μάνα,
και με τις βάρδιες χτύπαγαν, τρεις μέρες την καμπάνα.

*(Αφιερωμένο με τα καλύτερα συναισθήματα στο χωριό μου,
στον τόπο που πρωτοείδα το φως και ανέπνευσα
το καθαρό οξυγόνο του).*

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕ ΧΑΝΕΤΑΙ

Ήλθε η ώρα κι η στιγμή
βοριάς να το τσακίσει,
να το ξαπλώσει καταγής
κι' αυτό το κυπαρίσσι.

Άνθρωπε όμως, να μην κλαις,
και μην σε πιάνει τρόμος,
κανόνας είν' ο θάνατος,
της φύσης είναι νόμος.

Κι' αυτό που τώρα χάνεται,
οριστικά δε σβήνει,
θα έλθει μέρα που ζωή,
πάλι θα ξαναγίνει.

Και τα θρηνόφωνα πουλιά,
που όλη νύχτα κλαίνε,
γλυκόλαλα της γέννησης,
τραγούδια 'θε να λένε.

ΔΕ ΛΗΣΜΟΝΩ

Τις μέρες 'κείν, τις δύσκολες, να μείνω πού, δεν είχα,
στο στοργικό το σπίτι σου, φωλιά ζεστή κατείχα.

Με φρόντιζες, με διάβαζες, γράμματα για να μάθω,
σαν το γονιό με πρόσεχες, κακό για να μην πάθω.

Μπορεί να είσαι μεσ' τη γη και κάτω απ' το χώμα,
μα στο δικό μου το μυαλό, στη ζήση είσαι ακόμα.

Γι' αυτό κάθε πανσέληνο και με τη φεγγαράδα,
θα ανεβαίνω στ' άλογο, στη μαύρη μου φοράδα...

Και θα κουνώ τα γκέμια της, αγέρα θα την κάνω,
θα έρχομαι στον τάφο σου, την πλάκα 'θε να βγάνω.

Κι εσύ θα ετοιμάζεσαι και από 'κεί θα βγαίνεις
και πάνω στ' όμορφο φαρί, μαζί μου θ' ανεβαίνεις.

Θα φεύγουμε για το χωριό, όλο θα το γυρνάμε
και τρεις φορές το σπίτι σου, να βλέπεις θα περνάμε.

Και μέσα τη γυναίκα σου, που θα λαγοκοιμάται,
αφού εσέ θα σκέπτεται, εσένα θα θυμάται.

Και κατά το ξημέρωμα, που η φύση αλλάζει χρώμα
και τα πουλάκια στις φωλιές, θα βρίσκονται ακόμα,
πίσω ξανά θα 'ρχόμαστε, θα μπαίνεις μέσ' το χώμα.

Θα κάθεται σαν το νεκρό και σαν τον πεθαμένο,
το καντηλάκι δίπλα σου, θα το 'χω αναμμένο.

Θα σου ζητώ τις συμβουλές κι εσύ θα μου τις δίνεις,
θα σε κερνάω αγιασμό, που με χαρά θα πίνεις.

Κι όταν ο ήλιος πάει να βγει, το μάρμαρο θα βάνω
και το σταυρό μ' σεβαστικά, 'πο πάνω σου θα κάνω.

Και με αγάπη αληθινή, θα σ' αποχαιρετάω
και στο χωριό με τ' άλογο, ξανά 'θε να γυρνάω.

(Στον αγαπητό θείο μου ΒΑΣΙΛΗ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟ)

Η ΤΡΙΠΟΛΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Μεσάνυχτα, σιγή παντού, η Τρίπολη κοιμάται
και το φεγγάρι ολόγιομο, ακροβατεί, κρεμάται.

Κι ο ποιητής στο όνειρο, βρίσκεται σ' άλλο χρόνο,
το σώμα έχει στο παρόν, αυτό στο τώρα μόνο.

Στο πάρσιμο της Τρίπολης, στην Άλωση, στην πτώση,
εκεί κανείς που την Τουρκιά, δε δύναται να σώσει.

Βλέπει καπνούς να βγαίνουνε, ακούει σπαθιά, πελέκια,
και μπαταριές τρομαχτικές, σα νάν' αστροπελέκια.

Το αίμα βλέπει να κυλά, σαν 'πο βροχή και μπόρα
κι αφού η γη ποτίστηκε, στο ρέμα τρέχει τώρα.

Ψυχές που φεύγουνε ψηλά, σαν πεταλούδες να 'ναι,
ασκέρια Τούρκων στα στενά, μ' αλαλαγμούς σκορπάνε.

Τ' αδάμαστα Ελληνόπουλα, βρυχώνται σα λιοντάρια,
στο χώμα τ' άτια δεν πατούν, μόν' πάνω σε κουφάρια.

Ακούει τον ίδιο τον Αλλάχ, παράκληση να κάνει,
κάντε νισάφι Έλληνες, μη μας χαλάτε, φτάνει.

Βλέπει την πόλη λεύτερη, και όλους τους γενναίους,
καβάλα σ' άτια Αράβικα βλέπει καπεταναίους.

Με τ' αργυρά τους τα σπαθιά, τ' ασημοντουφεκά τους,
και κλώνους να στολίζουνε, δάφνης τα μέτωπά τους.

Και κόσμο τσούρμο να 'ρχεται, ν' αφήνει μπρος στεφάνια
κι αυτοί να καμαρώνουνε, γεμάτοι περηφάνια.

Κάποια στιγμή το όνειρο, στο σήμερα τον στέλνει,
κάτι θωρεί απίστευτο, και άλλη όψη παίρνει.

Πως θα γενεί παρέλαση, στη δοξασμένη πόλη
και στην Πλατεία Άρεως, είν' συναγμένοι όλοι.

Κολοκοτρώνης μπρος τραβά, σ' ένα βαρβάτο άτι,
κι άλλο ξοπίσω ακολουθεί, που έχει αναβάτη.

Το θρυλικό Νικηταρά, το τρομερό λιοντάρι,
όλοι οι άλλοι πίσω τους, τις θέσεις έχουν πάρει.

Η δόξα και η λευτεριά, πάνω τους φτερουγίζουν,
και όλων τα κεφάλια τους, με άνθη τα ραντίζουν.

Στο μέγαρο της Θέμιδας, Κολοκοτρώνης φτάνει,
κοιτά δεξιά, ξαφνιάζεται, κι αμέσως στάση κάνει.

Τα δύο μεγάλα αγάλματα, των δικαστών του βλέπει,
να κατεβώ, εσκέφτηκε, να προσκυνήσω πρέπει.

Σύνθημα δίνει, σταματούν, απ' τ' άλογο πηδάει,
και μπρος απ' τους ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ, να γονατίσει πάει.

Το γοργοπόδαρο φαρί, το σώμα του ορθώνει,
και χλιμιντρίζοντας γυρνά, προς τον Κολοκοτρώνη.

Οι δύο φωνές των δικαστών, σαν μία θ' ακουστούνε,
κάναμε το καθήκον μας, ΗΜΙΘΕΕ, θα πούνε.

Κι ο Γέρος τότε με φωνή, βροντώδη θ' απαντήσει,
που σ' όλα γύρω τα βουνά, θα φτάσει, θ' αντηχήσει.

*Οι μεγάλοι άντρες, με τα έργα
τους φιλοτεχνούν
τον ανδριάντα τους.
Το μέλλον, αναλαμβάνει τα
αποκαλυπτήρια.*

Γυρνά ξανά στο άλογο, στη σέλα του σαλτάρει,
το πρόσωπό του, του ηλιού τη λάμψη έχει πάρει.

Τα μεταξένια γκέμια του, κουνά να ξεκινήσει,
η θρυλική παρέλαση ξανά θα αρχινήσει.

Στο τιμημένο χέρι του, φέρνει το γιαταγάνι,
το υψώνει και χαιρετισμό, θριαμβευτή θα κάνει.

Τα πέταλα ρυθμοχτυπούν, ο κόσμος κλαίει, δακρύζει,
και η αδούλωτη γενιά, την πόλη διασχίζει.

Όλ' οι γενναίοι πέρασαν, μπροστά 'π' τους ανδριάντες,
κ' ιπποτικά χαιρέτησαν, τους δυό μεγάλους άνδρες.

Πάν' απ' την πόλη γράφτηκε, σαν απ' ουράνια τόξα,
«τέλος αναπαράστασης», του τι σημαίνει δόξα.

ΛΕΒΕΝΤΗ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑ

Σε περιμένει ο Θεός,
μην το ξεχνάς, θυμήσου,
κλεφτών τραγούδια να τους πεις,
με τη γλυκιά φωνή σου.

Και γύρω – γύρω άγγελοι,
θα στέκουν και θ' ακούνε,
«τι αηδονόπλαστη φωνή»,
ψιθυριστά θα πούνε.

Και πύλες ολοφώτεινες,
θ' ανοίξουν κάποιαν ώρα,
κι όλοι οι φίλοι κι οι γνωστοί,
κοντά σου θα 'ρθουν τώρα.

Τα νέα για να μάθουνε,
πώς είσαι για να δούνε,
και το χορό θα στήσουνε,
να σε καλοδεχτούνε.

Κι εκεί στο καλωσόρισμα,
στο γλέντι που θα γίνει,
όπου εσύ θα τραγουδάς
και θα χορεύουν 'κείνοι...

Θα μερακλώσεις το Θεό,
θα γνέψει «όλα δώσ' τα»,
μην σταματάς, συνέχισε,
λεβέντη Καρακώστα.

ΠΑΤΕΡΑ

Τα ροζιασμένα χέρια σου, το κουρασμένο σώμα,
που τώρα αναπαύονται στις μάνας γης το χώμα,

σκύβουμε και με σεβασμό, πατέρα μας φιλούμε,
και ξέρε πως παντοτινά, εμείς θα σ' αγαπούμε.

Κι όταν βρεθούμε στα βουνά και θα φυσούν αγέρες,
μες στο μυαλό μας θα 'ρχονται, της νιότης σου οι μέρες.

Το σφύριγμά σου νοερά, θ' αντιλαλεί στους βράχους,
θυμίζοντας εσένανε και όλους τους ξωμάχους.

Στα μέρη που περπάτησες, με χώμα ή λιθάρια
και μείναν' ανεξάλειπτα, των παπουτσιών τα χνάρια,

όλοι μας θα πηγαίνουμε, να βάζουμε το χέρι
κι ο νους την οπτασία σου, μπροστά μας 'θε να φέρει.

Μέχρι να έρθει ο καιρός, που οι νεκροί θα βγούνε
κι όλοι οι άνθρωποι στη γη, πάνω θ' ανταμωθούνε.

Ξέρουν τι λένε οι γραφές, μην το ξεχνάς, θυμήσου,
μα έως τότε ξέγνοιαστος κι ανάλαφρα κοιμήσου.

Υ Π Ο Σ Χ Ε Σ Η

Κώστα, παιδί μου, πώς περνάς, τι κάνεις κει στον Άδη;
πώς θα 'θελα να 'ρχόσουν, κοντά μου ένα βράδυ.

Βάλε του σταυραητού φτερά, ποδάρια ελαφίσια,
πήγαινε πες στο Χάροντα, λεβέντικα και γνήσια.

Θέλω να λείπω, Χάροντα, τούτο το βράδυ μόνο,
να πα' να δω τη μάνα μου, που λιώνει απ' τον πόνο.

Και νά 'ρθεις, γιόκα μ', να σε δω, γλυκά να σε φιλήσω,
να σου χαϊδέψω τα μαλλιά, και ξαναγύρνα πίσω.

Θέλω ακόμα να μου πεις, τι σ' έκανε να φύγεις,
και κάθε μέρα στην καρδιά, πληγές βαθιές μ' ανοίγεις.

Άκουσε, μάνα μου γλυκιά, βαθιά μαυροφορούσα,
αυτό τον κόσμο κει στη γη, εγώ δεν τον μπορούσα.

Δεν άντεχα το άδικο, τους άνομους τους τρόπους,
έφυγα τώρα που 'μαι νιός, να βρω σωστούς ανθρώπους.

Για νά 'ρθω εδώ, μανούλα μου, πολύ έκανα δρόμο,
που ήμουν γνήσιος, τίμιος, με 'κάναν' ταχυδρόμο.

Εδώ δεν είναι σαν εκεί, με λίγα δις μονάχα,
ξέρει ο Χάρος αριθμό, καλή μου μάνα τάχα;

Άτι βαρβάτο μού 'δωσαν, με σέλα και με γκέμι,
κι όταν καλπάζω πάνω του, ο Άδης σειέται, τρέμει.

Και μεταφέρω γράμματα και μυστικά σπουδαία,
βρήκα ανθρώπους τίμιους και την περνάμ' ωραία.

Μα δεν αντέχω, θα στο πω, μάνα το μυστικό μου,
εφτά φορές ήρθα στη γη, καβάλα στ' άλογό μου.

Τις δύο, τα μεσάνυχτα, με λιγοστό φεγγάρι,
δεν ήθελα κανένας σας, χαμπάρι να με πάρει.

Την άλλη μιά, τη χαραυγή, με φωτισμό τ' αστέρια,
κοιμόσουνα, μανούλα μου, με σταυρωμένα χέρια.

Και έβλεπες στον ύπνο σου, την ώρα που γεννιόμουν,
και έλεγες, τι τάχατες μιά μέρα θα γινόμουν.

Τις άλλες δυό, είχα φτερά, στις πλάτες και πετούσα,
πάνω απ' όλο το χωριό, και όλους σας θωρούσα.

Μιάν άλλη μέρα πέρασα, σαν κεραυνός στο δρόμο,
σου έριξα μες την αυλή, βασιλικό και δυόσμο.

Άλλη φορά είχε βοριά, φυσούσε με μανία,
πέρασα πάνω στο φαρί, μπροστά απ' τα καφενεία.

Τα πέταλα τ' αλόγου μου, βγάλαν φωτιά στη στράτα,
μην κλαις άλλο, μανούλα μου, τα δάκρυσά σου κράτα.

Αν είν' έτσι, λεβέντη μου, και αν μου λες αλήθεια,
να διώξω το μαράζι μου, που μου τρυπάει τα στήθια.

Άκουσε, μάνα, άκουσε, τι θα σου πω ακόμα,
εγώ ποτέ δεν πέθανα, δεν μ' έφαγε το χώμα.

Δεν έφυγα παντοτινά, ξανά 'θε να γυρίσω,
όταν υπάρξουν άνθρωποι, που θα μπορώ να ζήσω.

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Αγαπητοί φίλοι, τα λόγια που θα ακολουθήσουν είναι λόγια που η ίδια η θεία Φωτεινή είπε λίγες στιγμές πριν πάρει το δρόμο για το μακρινό της ταξίδι. Εγώ απλώς σας τα μεταφέρω, με διαφορετικό όμως τρόπο. Είπε:

Ακούστε με, καλά μ' παιδιά και συγγενείς και φίλοι, τι ήθελα να σας ειπώ, πριν σβήσει το καντήλι.

Αφού εβαραρρώστησα και δε μπορώ να 'γιάνω, μην άλλο σας ταλαιπωρώ, θα φύγω, θα πεθάνω.

Δεν θέλω να με κλάψετε, δεν θέλω μοιριολόγια, μου φτάνει ένας σας κερί και δυό καλά σας λόγια.

Μα σαν θα φεύγω για εκεί, που ζουν οι πεθαμένοι, στη Βάσω μ' στείλτε μήνυμα, για να με περιμένει.

Μαζί με τα αδέρφια μου, το Γιάννη, το Νικόλα, τον άντρα που αγάπησα και τα ξαδέλφια μ' όλα.

Η Κατερίνα να 'ν' εκεί, η μάνα, ο πατέρας, που χρόνια μου τους στέρησε, το σαρκοβόρο τέρας.

Όλοι μαζί να σμίξουμε, τραγούδια να ειπούμε, να πιούμε αθάνατο κρασί και στο χορό να μπούμε.

Εσύ, ανιψιέ μου ποιητή, ποίμα για μένα γράψε, σ' όλους να πεις το «ευχαριστώ», μην κλαίγεις άλλο, πάψε.

Θα παίρνω άδειες που και που και στο χωριό θα φτάνω,
αφού αγγελικά φτερά, στις πλάτες μου θα βάνω.

Θα κάνω κύκλους πάνω σας, την ώρα που κοιμάστε,
και θέλω όλοι σας καλά κι αγαπημένοι να 'στε.

Κι όταν γυρνά στον ουρανό και βγάζω τα φτερά μου,
θα λέγω, Θέ μου, βόηθαγε, τη Βλαχοκερασιά μου.

Και τώρα, φεύγω, γειά χαρά, φιλιά σε όλους δίνω,
αφού η μοίρα έγγραφε, άλλο εδώ μην μείνω.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΑΡΙΤΟΥ

Τα ροζιασμένα χέρια σου, που δούλευαν τη γη,
κι ο τίμιος ιδρώτας σου, που 'τρεχε σαν πηγή.

Για να 'χει η φαμίλια σου, τα αγαθά να ζήσει,
όποιος σε καλογνώρισε, δεν θα τα λησμονήσει.

Περνάνε όμως οι καιροί, παρέρχεται ο χρόνος,
τις τότε δόξεις και χαρές, τις υποτάσσει ο πόνος.

Γιατ' ο μεγάλος ο Θεός, έτσι τα έχει φτιάξει
και ο μικρός ο άνθρωπος, ποτέ δεν θα τ' αλλάξει.

Θαρρώ πως είναι φρόνιμο, σοφά μελετημένο,
πως φεύγουνε οι άνθρωποι, για τόπο θειοφτιαγμένο.

Που θα περνούν ανέμελα, μ' αγάπη και γαλήνη,
ατέλειωτη, αιώνια, θα 'ν' η ζωή εκείνη.

ΑΔΙΚΗΘΗΚΕΣ ΑΪΤΕ

Εσύ δεν ήσουν άδικος, τον κόσμο δεν μισούσες,
σκύλο ποτέ δεν χούγιαξες, μυρμήγκι δεν πατούσες.

Ούτ' έβλαψες συνάνθρωπο, ήσυχος, πράος ήσουν
και με τις πράξεις έκανες, όλους να σ' αγαπήσουν.

Μα ένα καταχινόπωρο, που ρέμβαζες τη φύση,
Ο χάρος στέλνει ένα βοηθό, να σε κρυφοχτυπήσει.

Τραβά ένα σίδερο βαρύ, πο' πάνω σου τ' ορθώνει
και στο κεφάλι σε βαρα και πάλι το σηκώνει.

Μα πριν προλάβει ο δειλός, να σε χτυπήσει πάλι,
σηκώνεσαι σαν αίλουρος, κάτω τον έχεις βάλει.

Βγάζεις φωνή τρομαχτική, ν' ακούσουν τα παιδιά σου,
το βοηθό του χάροντα, χτυπάς με τη γροθιά σου.

Και νάσου φτάνει ο Κώστας σου, τον βάζει στο κυνήγι,
τρέχει ο βοηθός του χάροντα και όπου φύγει, φύγει.

Το έμαθε κι ο Μήτσιος σου, εκεί στην Καλαμάτα,
φεύγει και βγάζουνε φωτιές, τα πόδια του στη στράτα.

Κείν' το βαρύ το σίδερο, τραύμα βαθύ σ' αφήνει,
μα η θειά Βασίλω δίπλα σου, βράχος σωστός θα μείνει.

Την αθεράπευτη πληγή, βάλσαμο να περνάει,
κι από του Άδη τη στοά, κοντά της σε κρατάει.

Πέρασαν' όμως οι καιροί, edιάβηκαν τα χρόνια,
είδες νυφάδες όμορφες και θαυμαστά εγγόνια.

Η μοίρα σε αδίκησε, πλανήθη ο Θεός,
λάθος τον πληροφορήσαν, να ήξερα το ποιος.

Θε να του γράψω επιστολή, να σ' αποκαταστήσει,
το χερουβείμ που λάθεψε, σκληρά να τιμωρήσει.

Να 'ρθω με τη φοράδα μου και να σε πάρω πίσω,
στου Κουρεμένου τις πλαγιές, νέο να σε γυρίσω.

**Ο ανιψιός σου
Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος**

ΣΕΚΕΡΗΣ Ο ΣΤΥΛΟΒΑΤΗΣ

Το γένος στέναζε βαθιά απ' του ζυγού το βάρος,
κεφάλι δεν σηκώνοταν, πού να 'βρισκαν το θάρρος.

Χάος, σκοτάδι, ερημιά, η λευτεριά θλιμμένη,
με αλυσίδα αγκαθωτή ολόσφιχτα δεμένη.

Καθώς συλλογιζότανε, τι έμελλε να κάνει,
ξάφνου, εσιγογλάρωσε, ύπνος βαθύς την πιάνει.

Μ' αυτό που βλέπει, άλλαξε το είναι, τα εντός της
και δεν εκαλοπίστευε αν είν' ο εαυτός της.

Άγγελος ήρθε δίπλα της, πανέμορφος, ωραίος,
που εμεταμορφώθηκε κι έγινε ο Φεραίος.

Τη χέρα του της άπλωσε και μια γραφή της δίνει
κι ένα φιλί στο μέτωπο, σημάδι έχει μείνει.

Διάβασε, λέγει, τη γραφή, πιστά να την 'φαρμόσεις
κι όταν ξανά σ' επισκεφτώ, αναφορά μου δώσεις.

Πηδάει πάνω στ' άλογο, τα γκέμια του κουνάει,
σαν αστραπή εχάθηκε, γι' άγνωστο μέρος πάει.

Καθώς έμεινε μόνη της, το Θούριο διαβάζει,
κλάμα την πιάνει ακράτητο, το σώμα της τραντάζει.

Πού να 'βρω εγώ τη δύναμη, η δόλια, η καημένη,
τούτα να πράξω δεν μπορώ, είμ' αλυσοδομένη.

Και ξαφνικά, εξύπνησε, ήρθε στα φυσικά της,
με τη γραφή στα χέρια της, κουνάει τα φτερά της.

Τις αλυσίδες κουβαλά, στο σώμα τυλιγμένες,
πάει να βρει Ιερές μορφές, στη λευτεριά ταγμένες.

Βρίσκει τον Ξάνθο, το Σκουφά, Τσακάλωφ το Θανάση
και όπου κλέφτη κρυφοδεί, αμέσως κάνει στάση.

Τους παραδίνει το χαρτί, ο Ρήγας που 'χε γράψει
και περιμένει το σπαθί, στον ήλιο για να λάμψει.

Κι ύστερα, πήγε κάθισε, ψηλά στο Λιμπούσι
και έμεινε καρτερικά, τον ήλιο να γυρίσει.

Τα ποτισμένα με πυγμή και με φιλοπατρία,
με πάθος για τη λευτεριά, λιοντάρια αυτά τα τρία...

Τη Φιλική ιδρύσανε την ξακουστή Εταιρεία
κι όλοι τον όρκο τήρησαν με πίστη και λατρεία.

Και έχουνε για έδρα τους την Κωσταντίνου-πόλη,
υπήρχε λόγος για αυτό και συμφωνήσαν' όλοι.

Τα πρώτα μέλη ήτανε τ' αδέρφια οι Σεκεραίοι,
δεινοί πατριώτες, εύποροι, εγγράμματοι, σπουδαίοι.

Τύχη δεν θα 'χαν όλ' αυτά, αν τούτοι οι Αρκάδες,
δεν έβαζαν τα γρόσια τους, δεν φέρναν' τους παράδες.

Κι αν δεν διακινδύνευαν ακόμα τη ζωή τους,
δε δίναν' για τον τόπο τους το είναι, την ψυχή τους.

Όλα θα πέφταν' στο κενό, τζάμπα όλοι οι κόποι,
αν δεν ήταν υπέρπατρεις ετούτοι οι άνθρωποι.

Της Εταιρείας κάποτε που 'μεινε δίχως γρόσι,
ο αθάνατος ο Σέκερης απέτρεψε την πτώση.

Ο Παναγιώτης Σέκερης γρόσια δίνει χιλιάδες,
γιατί ποθεί ελεύθερους, τους δόλιους τους ραγιάδες.

Δεν το μπορεί ο ποιητής να γράψει τι ετούτοι,
επρόσφεραν στο γένος μας σε φρόνημα και πλούτη.

Γιατί δεν φτάνει το χαρτί, δεν σώνει το μελάνι,
ν' αποτυπώσει όλ' αυτά, ετούτοι που 'χαν κάνει.

Για της πατρίδας τη τιμή, τη λευτεριά του γένους,
ό,τι κι αν γράψει ο γραφιάς, τους έχει αδικημένους.

Όταν ο σπόρος που 'σπειραν, άρχισε να φυτρώνει,
εμούησαν στη Φιλική και τον Κολοκοτρώνη.

Που 'χε μυαλό στρατηγικό, με θεϊκή εντολή,
που στ' άκουσμά του έτρεμαν και στην Ανατολή.

Του είπαν 'κείνος να γενεί των όπλων αρχηγός
και είπε: «Τιμή μου κάνετε», ο μέγας Στρατηγός.

«Να με ορίσετε εσείς, οι τόσοι μορφωμένοι,
οι εγγράμματοι, οι ξακουστοί, οι κοσμογυρισμένοι...

Θα προσπαθήσω να σταθώ στο ύψος το δικό σας,
που την πατρίδα βάζετε πάν' απ' τον εαυτό σας».

Κι ο Θοδωρής προσκύνησε στην κυρα-Παναγία,
να τον βοηθήσει ζήτησε απ' την Υπεραγία.

Και ζώστηκε τα άρματα με άλλα παλικάρια,
που είχαν για προσκέφαλο τα ξύλα, τα λιθάρια.

Κι η Λευτεριά π' αγνάντευε από το Λιμποβίσι,
ήρωα τον καρτέραγε, μια μέρα να γυρίσει.

Τις αλυσίδες να 'κοβε το τρομερό σπαθί του
και λεύτερη να πέταγε με τη διαταγή του.

Όταν αποτελειώσανε οι θρυλικοί αγώνες,
π' όλων οι οπτασίες τους θα μένουν στους αιώνες...

Πήρε ο Γέρος έμπιστο μαζί στο Λιμποβίσι,
απ' τα δεσμά τη λευτεριά, που πήγε για να λύσει.

Το θρυλικό Νικητάρá, το τρομερό λιοντάρι,
που δίκαια τ' αθάνατου τ' όνομα έχει πάρει.

Οι αλυσίδες σπάσανε με μια σπαθιά γερή,
απ' του Νικήτα το ιερό, το χέρι το βαρύ.

Και λείπει ο λευτερωτής προς το Νικηταρά:
 «Αν δεν υπήρχε ο Σέκερης, να δώσει τον παρά,
 να ηγηθεί της Φιλικής και να την κατευθύνει,
 αιώνες θα 'ταν δέσμια, δεν θα 'χε καν φτερά
 κι ο σπόρος που εσπείρανε, χώμα θα είχε γίνει».

Ανέβηκαν στα άτια τους, στην Τρίπολη γυρνάνε,
 στης Παναγιάς την εκκλησιά καβάλα προσκυνάνε.

Κι η Λευτεριά φτερούγισε, έφυγε σαν αγέρας,
 αφού απαγκιστρώθηκε απ' της σκλαβιάς το τέρας.

Πήγε, καντήλι άναψε σ' όλους τους σκοτωμένους,
 ευλαβικά εφίλησε πατριώτες, λαβωμένους,
 χλευαστικά εστάθηκε μπρος στους προσκυνημένους.

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος

*(αφιερωμένο εξαιρετικά στη Φιλόλογο - Καθηγήτρια Αγγελική
 Κατσαφάνα και στον σύζυγό της Καθηγητή Σωματικής Αγωγής
 Κωνσταντίνο Μπρούσαλη, που με τα έργα τους μεταλαμπαδεύουν στους
 μαθητές τους, τους αγώνες εκείνων,
 που έκαναν τους δούλους να γίνουν ελεύθεροι).*

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΟΥ ΑΝΔΡΑ

Ευαίσθητος και τρυφερός, γνήσιος πολύ, με μπέσα,
γνώστης στο ό,τι γίνεται και να 'ναι σ' όλα μέσα.

Που δεν πουλά τους φίλους του, με ό,τι κι αν του τάζουν,
δεν δέχεται ποτέ αυτός, τα στάνταρ του ν' αλλάζουν.

Οσφροκάμπτης κανενός, ποτέ του δεν θα γίνει,
μ' αγώνες, πάντα στη ζωή, όρθιος θε να μείνει.

Όλων ακούει πάντοτε, με προσοχή τη γνώμη,
και αν, ποτέ παραφερθεί, τότε ζητά συγγνώμη.

Το δίκιο θέλει και ζητά, με πείσμα και με πάθος,
παράγει πάντα δύναμη, μες στις ψυχής το βάθος.

Ατομιστής δε γίνεται, ποτέ μες στη ζωή του,
πιστώνει πάντα τις καλές, τις πράξεις του, σε άλλους.

Πατρίδα και ιδανικά, είναι γι' αυτόν Θρησκεία,
παγώνει όμως το αίμα του, μπρος στην αχαριστία.

Ο λόγος του συμβόλαιο, ποτέ δεν αθετείται,
και η συμφωνία που 'κανε, πάντ' απ' αυτόν τηρείται.

Εκεί που πρέπει τη γροθιά, με δύναμη τη ρίχνει,
δόλου, ψευτιάς και μπαμπεσιάς, δε θέλει ούτε ίχνη.

Με ειλικρίνεια πάντοτε, λέει την καλημέρα,
λόγια που αισθάνεται θα πει, και όχι του αέρα.

Τους Νόμους και το Σύνταγμα, σέβεται και προσέχει,
Δημοκρατία, Λευτεριά, θέλει πάντα να έχει..

Κι αν κάποιος από το λαό, αυτά θε να στερήσει,
επαναστάτης γίνεται κι αγώνα θα αρχίσει.

Τον Τσε Γκεβάρα πάντοτε, έχει μες στο μυαλό του,
Τιμή του θα 'ταν αν τον Τσε, τον είχε Δάσκαλό του.

Ο Τσε μπορεί να πέθανε, ζουν όμως οι αγώνες,
στις μνήμες όλων των λαών, που θα θυμούντ' αιώνες.

Σκοτώσαν' έναν άνθρωπο, γενναίο, ικανό,
το έργο όμως π' έκανε, είν' πάντα ΖΩΝΤΑΝΟ.

*Με πολλή αγάπη και σεβασμό
στο θείο μου Γιώργο Κανελλόπουλο,
έναν gentleman της ζωής.*

ΝΙΚΟΣ ΛΑΓΚΑΣ

Το παράδειγμα

Στο τόπο τ' όποιος ζήτησε να φέρουν το κορμί του
εκφράζει την αγάπη του, δηλώνει την τιμή του.

Κι αν θέλεις να θαφτείς μαζί με μάνα και πατέρα,
η αγάπη και ο σεβασμός πυρώνουν τον αιθέρα.

Κι εσύ που τούτο ήθελες κι έδωσες εντολή,
σου πρέπει από όλους μας, στο μέτωπο φιλί.

Γιατ' ήσουν γνήσιος Έλληνας και Βλαχοκερασιώτης
φιλότιμος και συμπαθής και σ' όλα σου ιππότης.

Αν έχεις όμως ποιητή, φίλο ή συγγενή,
η μνήμη σου αλλοίωτη στο χρόνο θα γενεί.

Αφού πάνω στο μάρμαρο, ό,τι γραφτεί θα μείνει,
η οπτασία κανενός, δεν χάνεται, δεν σβήνει.

Κι εγώ, που 'κει στο σπίτι σας, μικρός περνούσα ώρες,
ξεχνούσα τις σκοτούρες μου, τις πίκρες και τις μπόρες.

Αντί για άλλο, έγραψα τούτο εδώ το ποίημα,
μ' αγάπη και με σεβασμό, τ' αφήνω πά' στο μνήμα.

ΟΝΕΙΡΟ ΜΕΣ ΣΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Μες στον βαθύ τον ύπνο μου, μιας νύχτας με φεγγάρι,
Άγγελος με χρυσά φτερά, με ομορφιά και χάρη...

Σιμά μου ήρθε, κάθισε, το χέρι μου, μου πιάνει
και με ρωτά τι ήθελα για μένανε να κάνει.

Την ευκαιρία, σκέφτηκα, τούτην εδώ δε χάνω,
να με βοηθήσει θα του πω γι' αυτά που 'θε να κάνω.

Άκου, του λέγω, Άγγελε, δύναμη τόση δώσ' μου,
να κάνω τούτο το χωριό, το κέντρο όλου του κόσμου.

Να έρχοντ' απ' τα πέρατα και να μας χαιρετάνε
και να μας εκθειάζουνε στον τόπο τους σαν άνε.

Να μου προσέχεις τ' άλογο, να τρέχει, να καλπάζει,
τη γης εκεί όπου πατεί, να τρέμει, να τραντάζει.

Κι εγώ, καβάλα πάνω του, με σπάθα κοφτερή
κι όρθιο να σηκώνεται το όμορφο φαρί.

Το χάροντα να τον χτυπώ, στα πόδια, στο κεφάλι,
να νιώθω σαν αθάνατος, πάνω στην παραζάλη.

Να ανεβαίνω στις κορφές, περίπολο να κάνω,
ψηλά στους Αγιαπόστολους, τα κιάλια μου να βάνω.

Μην τύχει και φανεί κανείς, κακό για να μας κάνει,
θ' ανάβω και στους άγιους, κερί μα και λιβάνι.

Άλλες φορές να γίνομαι, περήφανος αϊτός,
άλλες, λιοντάρι, πάνθηρας, μα και Ιαπετός.

Να προστατεύω το χωριό, από κακών το χέρι,
για 'κείνους που μας αγαπούν, ειρήνης περιστέρι.

Να έχω τόση δύναμη, τα σύγνεφα να σπρώχνω
και μακριά απ' το χωριό, ό,τι κακό να διώχνω.

Τον θεϊκό των φωτιστή, να τόνε διατάζω
κι αν κάνει ζέστη αφόρητη, την πύρα του να φράζω.

Τους τάφους να 'χω δύναμη, γοργά να τους ανοίγω,
με όλους να συνομιλώ, να τους φιλώ πριν φύγω.

Σε κάθε εθνική γιορτή, να βάζω φουστάνελα,
να νιώθω σαν τους Ήρωες, στ' αλόγου μου τη σέλα.

Να κάνω κάτι ξακουστό, απ' τη ζωή πριν φύγω
και η μητέρα να μου λέει, ησύχασε και λίγο.

Έλα να κουβεντιάσουμε, κοντά μου λίγο στάσου,
στο στρώμα έλα ξάπλωσε, παιδί μου ξεκουράσου.

Κάποια στιγμή εσκέφτηκα, του Αγγέλου να ζητήσω,
την πεθαμένη μου αδερφή, να μου γυρίσει πίσω.

Αυτός όμως με πρόλαβε και με γλυκιά φωνή,
μου είπε πως δεν πέθανε, μα είναι ζωντανή.

Τι λες, του λέω, Άγγελε; Πώς είναι δυνατόν;
Όχι, μου λέει, δεν πέθανε, μα είναι και παρών.

Απόρησα, εσάστισα, παγώσαν' τα μυαλά μου,
ζαλίστηκα και προσπαθώ, να 'ρθω στα σύγκαλά μου.

Από το χέρι μ' έπιασε, κοντά του με τραβάει
κι ένα σταυρό ολόχρυσο, μ' αγάπη μου φοράει.

Ήταν, το ξέρω, για εσέ, πόνος μες στη ζωή σου,
μ' άγγελο με ήθελε ο Θεός, εγώ 'μαι η αδερφή σου.

Τη σφίγγω μες στην αγκαλιά κι ένα φιλί της δίνω,
στο μέτωπο και σαν νερό, τα δάκρυά μας πίνω.

Έρχομαι, λέει, τις νυχτιές, η μάνα σαν κοιμάται
και της χαϊδεύω τα μαλλιά, που μ' έχασε λυπάται.

Τώρα όμως που γέρασε, περάσανε τα χρόνια,
πρέπει να μάθει πως εγώ, άγγελος θα 'μαι αιώνια.

Και τότε δεν εγέννησε, ένα θνητό παιδάκι,
ήτανε εντολή Θεού, να γίνω αγγελάκι.

Κι αφού με γλυκοφίλησε, ο Άγγελος πετάει,
σηκώθηκε στους ουρανούς, εχάθηκε και πάει
κι εγώ φωνάζω το χωριό, να στέργει, να φυλάει.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Οι Αθάνατοι	5
Η Χαραυγή της Λευτεριάς (Η Αλωση της Τριπολιτσάς)	7
Η Συμβουλή του Κολοκοτρώνη	13
Γιώργος Καραϊσκάκης (Ο σταυραϊτός της Ρούμελης)	17
Νικηταράς ο Τουρκοφάγος (Η Δόξα των Δερβενακίων)	21
Ο Ύμνος της Ειρήνης	25
Ο Αεροπόρος	27
Περήφανα Γηρατειά	29
Αναπολώντας το Παρελθόν	31
Τα χέρια της Μάνας	33
Μιχάλης Κασκαμπάς (Το Ίνδαλμα)	35
Ο Γερογάτος	37
Ο Πατέρας	39
Η Φωτογραφία	41
Ίσως	43
Το Πνεύμα	45
Το Όραμα	47
Γρηγόρης Λαμπράκης	49
Το φάρμακο	51
Το Μεγάλο Πανηγύρι	53
Ολυμπιονίκες	55
Γιώργος – Γωγώ	57
Ο Ταΰγετος	59
Έπος Πολυτεχνείου	61
Νίκος Μελογιάννης (Ο Σταυραϊτός)	63
Λάρισα	65
Το Ένδοξο Έπος του '40	
Της Πίνδου οι Σταυραετοί (ΟΧΙ)	67

Το Παράπονο του Καρυωτάκη	71
Ο Πότης	73
Οι Κυνηγοί	74
Θα 'ρθουν	75
Στον Χρήστο Στρατηγόπουλο	77
Στο Λαμπερό Αστέρι	79
Για να ζεις πάντα	81
Ολυμπιακός Ύμνος	83
Έρωτας	85
Αυτοθυσία	87
Κώστας Κουκίδης	89
Τιμωρία	91
Αθάνατη ύπαρξη	95
Γιώργος Τσιατάς	99
Κορυφαίοι	101
Γυναίκα	103
Νίκος Κωστάρας	105
Αιμοδοσία	107
Λιγότεψαν οι αετοί του Κουρεμένου	109
Αντώνης Παναγιωτόπουλος	111
Ελιά	113
Μαρδοχαίος Φρίζης	115
Καπετάν Νίκος Κωστάρας	117
Εγερτήριο Σάλπισμα	119
Τζανής Διονύσης	121
Μοναχικό σπιτάκι	123
Κουρεμένος	125
Υπέροχε πατέρα	127
Καλογιάννος	129
Παπανδρέας Κεφαλογιάννης	133
Νίκος Παρασκευόπουλος	135

Φίλε Μίμη άκου:	137
«Το τρομερό λιοντάρι»	139
Στον υπόθη ποιητή Πάνο Κοπίτα	141
Εσύ που αγαπούσες τους ανθρώπους	143
Το μοναστήρι	145
Ζητείται συνείδηση	146
Αθανασία	149
Τιμή στους ήρωες	151
Η Μεγάλη νίκη	153
Τίποτα δε χάνεται	159
Δε λησμονώ	161
Η Τρίπολη των αιώνων	163
Λεβέντη Καρακώστα	167
Πατέρα	169
Υπόσχεση	171
Το χρέος του ποιητή	173
Στη μνήμη Κωνσταντίνου Χαρίτου	175
Αδικήθηκες αϊτέ	177
Σέκερης ο Στυλοβάτης	179
Το πρότυπο του άνδρα	185
Νίκος Λάγκας – Το παράδειγμα	187
Όνειρο μες στο όνειρο	189

Copyright: ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ
Αγίου Κωνσταντίνου 41, Τρίπολη 221 00, τηλ
2710 231820

Ηλεκτρονική επεξεργασία: ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΡΟΧΑΛΙΑ